

கலாநிலயம்

A Literary Weekly
வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

உள் நாடு—வருஷ சந்தா ரூ. 7 0 0

காரியாலயம்:—

புற நாடு—வருஷ சந்தா ரூ. 9 0 0

வேளாளர் தெரு,
புரையாக்கம், சென்னை.

Vol. 7.]

1934 (வ) நவம்பர் மீ 15 உ

[No. 45

பொருளடக்கம்.

1. தலைங்கம் (Leader)	705	5. கழையோடைக் கண்ணகி வருகைப்பத்து. நவாவி. க. சோமசுந்தரப் புலவர்	714
2. தமிழ்ப் பாடம்—(இலக்கணம்)	708	6. குளாமணி (இரத்தாபுரச் சருக்கம்) வித்துவான்	711
3. கம்பராமாயணம் (அரசியற் படலம்) T. N. சேஷாசலம் B.A., B.L.	709	T. P. மீனாட்சுந்தரம் பிள்ளை M.A., B.L.	716
4. இரத்தாவளி (அங்கம் 2.) (வடமொழிநாடக மொழிபெயர்ப்பு)	712	7. தமிழ் நாட்டு வணிகர். மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்	717
		8 வர்த்தமானம்	720

கலாநிலயம்

யார் நாண? 1.

மற்றவர்களுடைய செய்கையைமதிப்பதன்முன்னர் ஒவ்வொருவரும் முதலில் தம்முடைய உள்ளத்தையே தேடித் துருவி ஆராய்ந்து தெளிந்துகொள்ளவேண்டிய முக்கியமான விஷயம் ஒன்று உளது. இதனைத்தெளிந்து அம்முடிவிற்கு ஏற்ற முயற்சிகள் செய்வோமானால், மற்றவர் நமக்குத் தீங்கு இழைத்தார்களே யென்று நோகவும் மாட்டோம்; தீங்குகள் பிறர் நமக்குச் செய்யாமல் காத்தவர்களும் ஆவோம்; மற்றவர் நோகும்படி நாமும் அவர்களுக்குத் தீங்கு செய்யாதவர்களும் ஆவோம். இந்தநிலையெய்தினால், அப்புறம் வேறென்ன வேண்டும்! இன்று காலையில் எம்முடன் உரையாடிக்கொண்டிருந்தவெர்ரு நண்பர் வாயினின் துவந்த சிலசொற்கள் இவ்வெண்ணங்களை எம்மனத்தில் எழுப்பித் தந்தன.

அவர்சென்னையிலுள்ள ஒரு பாடசாலையில் உபாத்தியாயராகவிருப்பவர், அவ்வேலையில் அவர் அமர்ந்த போது பி. எ. பட்டப் பரிசைகளில் தேறிமுடிவதற்கு ஒரு பாகம் குறைவாயிருந்தது. இவர் அவ்வுபாத்தியாயராக அமர்ந்த இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகு அந்தக் குறைவையு முடித்துவிடலாம்என்னும் கருத்து உடையவராய், தாம் அமர்ந்திருந்த பள்ளிக்கூடத்திலிருந்த 'லீவு' வாங்கிக்கொண்டு அந்தப் பரிசைக்குப்படித்தார். அப்படி 'லீவு' வாங்கிக்கொண்ட போது தமக்குப்பதிலாகத் தாம் வரும்வரையில் பள்ளிக்கூடத்தில் வேலைபார்த்திருக்கும்படி தமக்குத்தெரிந்த ஒருநண்பரை அமர்த்தியிருந்தார். இப்பொழுது இவருக்குப் பரிசைமுடிந்துவிட்டது. "இனி என்ன

செய்யப்போகின்றீர்" என்று நாம் அவரைக் கேட்கலானோம். "மீண்டும் என் உபாத்தியாயர் வேலைக்குத் தான் அந்தப்பள்ளிக்கூடத்திற்குத்திரும்பிவிடப்போகின்றேன்" என்றார். "ஆனால், உமக்குப்பதிலாக இப்பொழுது வேலைபார்த்துக்கொண்டிருப்பவரது கதி என்ன ஆவது" என்னக் கேட்டோம்; "அவர் போய் விடவேண்டியதுதான்" என்றார். அப்பொழுது நாம், "நீங்கள் பி. எ. படித்திருக்கின்றீர், ஆகையால், வேறு வேலைகளும் உங்களுக்குக் கிடைக்க இயலும்; உங்களுக்குப் பதிலாக இப்பொழுது வேலை பார்த்து வருகின்றவருக்கோ, இதனைவிட்டால் வேறுவேலை கிடைப்பது அரியதாயிற்றே; அப்புறம் அவர் என்ன செய்வார்" என்று நாம் சொல்லவும், அவர் சற்றிறமும் தயங்காமல், எம் பிள்ளைமதியைக் கண்டு 'நியந்தார்போல் சிறிது நகைத்து, "அவர் எப்படியாவது போகட்டும், அவருக்கு நானு பொறுப்பாளி" என்று எடுத்துக்கூறினர். இவர் இப்படிச் சொல்லியபோது, "அவருக்கு நானு பொறுப்பாளி" என்னும் இவ்வாசகத்தை இதற்குமுன் எவ்விடத்திலோ கேட்டிருக்கின்றோம் போல் இருக்கின்றதே என்ற எண்ணம் எம்மனத்தில் தோன்றியது; ஆயினும் அப்பொழுது நினைவு வரவில்லை. அவர் விடைபெற்றுச்சென்றார். அவர்சென்றபின்னும் இச்சொற்கள் மீண்டும் மீண்டும் எமது சிந்தனையில் தோன்றித் தோன்றி யுறத்தின. உறுத்திய வன்மையால் நினைவும் கிளர்ந்தது. ஆம். கிறிஸ்தவர் சமயநூலாகிய பைபிளில் இருக்கின்றது இவ்வாசகம்.

கிறிஸ்தவ கோட்பாட்டின்படி, மக்கள் இனத்திற்கெல்லாம் ஆதித் தாய்தந்தையர்களாய்க் கடவுளால் படைக்கப்பட்டவர் ஆதாம் ஏவாள் என்பவர். இவர்களுக்கு இரண்டு புதல்வர் பிறந்தனர். மூத்தவன் பெயர் கேயின்; இளையவன் பெயர் ஏபெல். இளையவனாகிய இந்த ஏபெல் என்பவன் கடவுளுக்கு மிக்க அண்மியவனாகவும் அவருடைய கருணைக்குப் பாத்திரமாகவும் இருந்தான். கடவுள் இவனுடைய காணிக்கையை யேற்றுக்கொண்டு, மூத்தவனாகிய கேயின் செலுத்த வந்த காணிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து விட்டார். இதுபற்றிக் கேயினிற்கும் ஏபெல்லுக்கும் பேச்சு நிகழவும் அப்பொழுது கேயின் தன் தம்பிக்கு விரோதமாக எழுந்து ஆவணக் கொண்டுவிட்டான். இதன் பின்னர் கடவுள் கேயினைச் சந்தித்து, “உன் சகோதரன் ஏபெல் எங்கே” என்று கேட்டார். அதற்குக் கேயின், “நான் அறியேன், நானோ என் சகோதரனுக்குப் பொறுப்பாளி” என்று பதிக் கூறினான்.

உடன் பிறந்தவனைக் கொன்ற அக் கேயினால் இக் கேள்வி கேட்கப்பட்டதா தலின், இக்கேள்விக்கு எதிர் மறைவிடை கூறுவாரெல்லாம் கேயினின் சந்ததியார் என்று கருதப்படுகின்றனர். கெட்டவன் என்பதற்கு அடையாளம் இக்கேள்விக்கு எதிர்மறை விடைகொடுக்கலை என்பர். அதற்கெதிராக, “ஆம், நான் என் சகோதரனுக்குப் பொறுப்பாளியே” என்று உடன்பட்டுக் கூறுவார் நல்லவர்களாகவுங் கருதப்படுகின்றனர். மேல்நோக்கிற்கு இது தக்கதேபோல் தோன்றலாம். ஆயினும், பொறுப்பாளியாவதும் பொறுக்கப்படுபவனாவதும், எதிரெதிர் மாற்றிக்கொள்ள வேண்டிய நிலைகளே யன்றி ஒருதலையாய் நிற்கவல்லன வல்லவே.

“என்னவோவிது! நானோ என் தம்பிக்குப் பொறுப்பாளி” என்னும் இந்தப் பழைய கேள்விக்குத் தக்க விடை கூறியபின்னரே தம்முடைய வாழ்க்கையைத் துவக்கவேண்டும் என்று இதுவரையில் ஒருவரும் நினைத்தது இல்லையாயினும், மற்றவர்க்குத் தாம் பொறுப்பாளிகள் அல்லர் அல்லர் என்றே எல்லோரும் தம் செய்கைகளால் காட்டுகின்றனர். மனித ரனைவரும், எத்தொழிலில் இருப்பவரும் எந்நிலையில் இருப்பவரும் அந்தக் கேயினினுடைய மரபு வழுவாமல் தொடர்ந்து வந்திருக்கின்றனர் என்பதையே, இன்று காலையில் எம்மைச் சந்தித்த அந்நண்பர் தம்முடைய மொழிகளால் சாதித்தார். வேறில்லை. இருப்பினும், இவரை மாத்திரம் குறைகூறுவது தருமம் ஆகாது. இவருடன் பழகியிருந்த அவர், இத்தகைய எண்ணம் இவருக்கு வராமல், உள்நாந்தோறும் உயர்வையே உள்ளும்படி என்ன முயற்சிகள் செய்தார் என்று அவரையுங் கேட்கலாமே. அவர் முயற்சிகள் செய்தும் பின் இவர் வாய்நின்று இக்கேள்வியே வந்திருக்குமாயின் அப்பொழுதுதான் அவர்மீது பிழையிலலை. இந்தக் கேள்வி கேட்கப்பட்டவரும் அவ்வகையில் பிழையற்றவர் ஆகமாட்டார். “நானோ பிறர்க்குப் பொறுப்பாளி” என்று கேட்பவரை யொக்க, அக்கேள்வி கேட்கப்பட்டவரும் அக்கேள்விக்கு இலக்காயிருப்பவரும் குற்றமுடையவர்களே என்று கொள்ளல் வேண்டும்.

“என் சகோதரனுக்குப் பொறுப்பாளி நானோ” என்னும் கேள்வி, சகோதரனைக் கொலைசெய்து நின்று

கேயினின் வாய்நின்று முதலில் புறப்பட்டதே ஏனையோரை ஏமாப்பதையச் செய்கின்றது. இதனின்றும், கேயினைப்போன்ற கொடிய குணமும் கொலைத் தொழிலும் உடையவர்களாலேயே இத்தகைய கேள்வி கேட்பதற்குரியதாக நிற்கின்ற தென்று மனிதர் எளிதில் எண்ணிவிடுகின்றனர். அப்படி எண்ணுவது நேரன்று. இந்தக் கேள்வி ஏபெல்லும் ஏன் கேட்கப்படவில்லை. கேயின் ஏபெல்லைப்பற்றி இப்படிக்கேட்டதை விட ஏபெல்லே கேயினைப்பற்றிக் கேட்டிருக்கவேண்டுமென்பதற்குப் பல நியாயமான காரணங்கள் இருக்கின்றன. இருதிருத்தும் ஒப்பநோக்காமல் ஒருதலையாய் மதிக்குமொரு மானுடமனத்தின்வஞ்சனையால் நாம் கேயினை வெறுத்து ஏபெல்லைப் பரிசீலிப்பவராகின்றோம். ஆயின், சகோதரப் பொறுப்பெல்லாம் ஒரே பக்கத்தில்தான் இருக்கின்றதா? இந்தப்படி கொலை நினைக்கும் குணமுடைய கேயினின் நல்லொழுக்கங்களைப்பற்றிய பொறுப்பு ஏபெல்லிற்கு யாதும் இருந்ததில்லை என்று நாம் எண்ணிவிடலாமா? “என்னுடைய தம்பிக்கு நான் பொறுப்பாளியாயிருந்தும் அத்தம்பியைக் கொன்றுவிட்டேனே” என்று அக்குற்றத்தின் நினைவு தன் மனச்சாക്ഷியை உறுத்தியபடியாற்றான் கேயின் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்கலானான். குற்றம் செய்த மனிதர் தம் மனச்சாക്ഷியின் வாயை அடக்குவதற்கு முயல்கின்றபல சூழ்ச்சிகளில் ஒன்று இத்தகைய பொறுப்பிகர்த பொதுவிதிகளைப் பிறப்பிப்பதும் ஆம். கேயின் ஏபெல்லுக்கு எத்துணைப் பொறுப்பாளியோ அத்துணைப்பொறுப்பாளியே ஏபெல்லும் கேயினுக்கு ஆகவேண்டியவகை இருக்க, அப்பொறுப்பைத்தான் செலுத்தாமலிருந்தும் ஏபெல்லின் மனச்சாட்சி சும்மாவிருந்தவிட்டதென்றால், இவனைவிடக் கேயினே சிறந்தவன் என்னப் பாராட்டற் குரியவனாகின்றான். “என் தமையன் எப்படிப்போனால் எனக்கென்ன” வென்றே ஏபெல்லும் இருந்துவிட்டான் என்றே இதனால் எண்ணவேண்டியவருகின்றது. நெறி தப்பிரிடந்ததன் தமையன் குணத்தைப்பற்றி ஏபெல் கவலைகொண்டு அதனை நேராக்குவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்யாமையால் ஏபெல்லுர் தன்னுடைய கடமைபைச் செலுத்தாதவன் ஆயினான் என்பதை மனிதர் மனத்துட் கொள்வாராயின், மானுட வாழ்க்கையும் நாகரிகமுந் தருமமும் ஏனைய முயற்சிகளும் முற்றிலும் வேறாக வளர்ந்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இதனால் கேயின் குற்றவாளி அல்லன் என்று நாம் சாதிக்க நினைக்கின்றோம் என்று எண்ணவேண்டாம்; அவன் குற்றவாளி குற்றவாளியே. ஆயினும், ஏபெல்லும் குற்றவாளி அல்லாதுமல்லன் என்பதையே நினைவிற்கொள்ளவேண்டுகின்றோம். ஏபெல்லைப் பார்த்து நாம், “ஏபெல்லே, நீ உன்னுடைய நற்குணங்களை மேன்மேலும் வளர்ப்பதில் மட்டுமே உன்னுடைய கவனம் முழுவதையும் அளவுகடந்து செலுத்திக்கிடந்தாய். குணங்குறைந்த உன்னுடைய தமையன் இவ்வாறு பாழாய்ப்போகும்படி விட்டுவிட்டு நீ யேன் சும்மாவிருந்தனை? இதுமுற்றிலும் தவறல்லவா. ஆகையினால் உன்னைக் கொலைசெய்த பழி உன் தலைமீதே யிருக்கின்றது. சொல்வன சொல்லிச் செய்யத்தகு வனசெய்து உன் செல்வாக்கினால் அவனைத் தீயவழியினின்றும் திருப்பியிருப்பாயாயின் உன்னைக்கொள்

நிருக்கமாட்டானல்லவா? அப்படிச் செய்திருப்பாயாயின் அவனும் உண்ணைப்போல் நல்லவனாக மாறியிருப்பானே. இதற்கு என்ன உத்தரம் சொல்லுகின்றாய்?" என்று கேட்கின்ற உரிமை நமக்கு எந்நாளும் இருக்கின்றது. இதற்கு என்னவகை விடைகூறித் தற்காத்துக்கொள்ளவல்லன் இவ்வேபெல்? கேய்ன் மூத்தவனாதலால் பொறுப்பெல்லாம் அவனதே என்பானே! மற்று, ஏபெல் கடவுளுக்கு அண்மியனாயிருக்கின்றான் என்பதை மறத்தலாகாது. கேய்னை நல்வழிப்படுத்தித்திருத்தும்படி கடவுளைப் பிரார்த்தித்துக்கொள்ளாமல் கேய்னின் குணங்கள் முழுக் கோணலாகவே போகும்படி விட்டுவிட்டு ஏபெல்லும் தன் சகோதரன் எக்கேடு கெட்டால் என்னவென்று எண்ணி, அவனுக்குப் பொறுப்பாளி தான் அல்லன் என்பதைத் தன் நடத்தையால் சாதித்துவிட்டானல்லவா! ஆதலின், தாமோ நல்லவர்களாயிருந்தும் பிறர் தமக்குத் தீங்கு செய்தார்களே என்று குறைகள் கூறுவோர்க்கு ஒன்று உணர்த்துவோம். "எனக்கு அவன் இத்தீங்கு செய்தானே" என்று ஒருவன் சொல்லிச் சொல்லிப் புலம்புவானாயின் அவனைக் கண்டு ஒருவரும் இரங்கவேண்டாவே. "உனக்குத் தீங்கு செய்யலாகாது என்னும் பொறுப்பை ஏன் அவன் மீது சுமத்துகின்றாய்" என்று நாம் இவனைக்கேட்பதே முறை. "என், அவனுக்கு அந்தப்பொறுப்பு இல்லையோ" என்று இவன் எதிர்த்துப் பேசுவானால் அவனுக்குமுன் நாம் வாயடங்கி நிற்கவேண்டியதில்லை. இதன்மேல் கேள்வியும் விடையும் இன்னவாறு தொடரலாம்:—

கேள்வி:—ஒருவன் மற்றவனுக்குத் தீங்கு செய்தானால், செய்யப்பட்டவன் அடைகின்ற நஷ்டம் ஒரு புறம் இருக்க, செய்தவனுக்கே அதனால் நன்மையுண்டாகுமோ, தீமை யுண்டாகுமோ?

விடை:—தீங்கு செய்தவர் தீமைதான் அடைவார்; ஆகையால் அவன் தீமைதான் அடைவான்.

கேள்வி:—உனக்குத் தீங்கு செய்த அவன் அப்படியே மற்றவர்களுக்குத் தீங்கு செய்யலாமல்லவா?

விடை:—செய்யலாம்.

கேள்வி:—அப்படிச் செய்வதால் இவனும் தீமையடைந்து மற்றவர்களும் கஷ்டப்பட நேருமல்லவா?

விடை:—ஆம்.

கேள்வி:—ஆயின், அவனும் தீமையடைந்து மற்றவர்களும் கஷ்டப்படுவார்களே என்று ஏப்பொழுதேனும் நீ இரங்கியது உண்டோ?

விடை:—மனமிரங்கி நான் அதனைத் தடுக்க என்ன செய்திருக்கக் கூடும்?

கேள்வி:—என்னை நீ எதிர்க்கேள்வி கேட்காதே. நீ என்ன செய்திருக்கக்கூடும் என்பதைப் பின்னர்ச் சிந்திக்கலாம். முதலில், நீ மனம் இரங்கியதுண்டோ என்று நான் கேட்டதற்கு உண்மையாக உன் பதிலைச் சொல்?

விடை:—நான் மனம் இரங்கியதில்லை என்பது உனக்கு எப்படித் தெரியும்?

கேள்வி:—பார்பார்! மீண்டும் என்னைக் கேள்வியே கேட்கின்றாயென்றாயிற்று, நான்கேட்டதற்கு இன்னும்

நீ பதில் சொல்லவில்லையே. அவன் உனக்குத் தீங்கு செய்தானென நீ குற்றம் கூறுவதிலிருந்தே நீ அவன் பொருட்டாகிலும் அவனால் தீங்கு அடையக்கூடிய மற்றவர் பொருட்டாகிலும் ஒருபோதும் இரங்கியதில்லை என்பது வெளிப்படையாகையாற்றான் எனக்குத் தெரிந்தது. நல்லது, இப்பொழுது என்கேள்விக்குப் பதில் சொல்?

விடை:—இப்படி நெருக்கி நெருக்கிக் கேட்டால் நான் என்ன சொல்வது!

கேள்வி:—எனின், நீ அவனுக்காகவேனும் மற்றவர்களுக்காகவேனும் இரங்கியதில்லை என்று, வாய்திறந்து உரைக்கக் கூசுகின்றாயாயினும் அதனை உன் மனமே சாக்ஷியாக ஒத்துக்கொள்ளுகின்றாயல்லவா. நல்லது, நண்பா, அவர்கள் தீமை அடையலாகாது என்னும் பொறுப்பை நீ ஏற்றுக்கொள்ளாதபோது, பிறர் மாத் திரும் உனக்குத் தீங்கு செய்யலாகாதென்னும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருந்தல்வேண்டும் என்று ஏன் எதிர்பார்க்கின்றாய்?

விடை:—ஆகையினால், அவன் எனக்குத் தீங்கு செய்ததமல்லாமல் நானே கெட்டவன் என்ற பட்டமும் உன்னிடத்தில் பெறவேண்டி யிருக்கின்றது!

கேள்வி:—யார் கெட்டவன், யார் நல்லவன் என்று பேச்சு இப்பொழுது வேண்டா. நீ அவனுக்கு இரங்காதது போலவே அவனும் உனக்கு இரங்கவில்லை என்பதை, நண்பனே, இப்பொழுது நீ உணர்ந்தாற்போதும். இனி, உன்னிடத்திலேயே நீ கண்டுகொள்ள வேண்டிய குற்றத்தை அவனிடத்திற் கண்டு நீ குறை கூறமாட்டாயே?

விடை:—கூறுவேனோ மாட்டானே, யோசித்து நான் நாளைக்குச் சொல்கின்றேன்.

எத்தனை நாள் யோசித்தாலும், தன்னெஞ்சறியதைப் பொய்க்காமற் சொல்லவேண்டுமாயின், "மாட்டேன்" என்பதன்றி வேறொன்று செப்புவதெல்லாம் வெறும் பேச்சுக்களே. இப்படிப்பார்க்குங்கால், பிறர் நமக்குச் செய்த தீமைகளை நாம் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது மிகப்பெரியதோர் அறமாகத் தோன்றவில்லை. ஒருவன் தனக்கேயும் மற்றவர்களுக்கும் பொல்லாங்கு செய்யாதபடி அவனுக்கு யாதும் செய்து வைக்கமுயலாமல், "நமக்கென்ன" வென்று சும்மா விருந்து, "நான் உண்டு என் வேலைபுண்டு" என்று விவகரித்தவர், பிறரால் தீங்குண்டு வருந்தும்போது, அப்பிறரைப் பொறுப்பதென்னும் சிறிய செய்தி ஒரு புறமிருக்க, அவருக்குத் தாம் முன் யாதும் செய்யாமலிருந்த அந்தக்குற்றத்திற்காகத் தம்மையே பொறுத்துக்கொள்ள மாட்டாமல் அன்றோ தவித்தல் முறை. இவ்வகையில், தம்மைத் தாம் பொறுத்துக்கொள்ள வே மிக அரிது என்பதை உணரமாட்டாதவர்களே, மற்றவர்களை ஒருநாளும் பொறுக்கமாட்டார்கள். இதனை உணர்ந்தவர் நிலையும் நினைவும் வேறாதல் வேண்டும். இன்னவர், தமக்கு ஒருவர் இன்ன செய்தக்கால், அவர் நாணும்படி நன்னயஞ் செய்தலின்றித் தாமே நானி அதற்குக் கழுவாயாக நன்னயஞ் செய்து நனி விரைவார் என்பது திண்ணம்.

தமிழ்ப்பாடம் 145.

[693-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

இலக்கணம்

நிலைமொழி யிறுதியில் ணகரமெய்யும், வருமொழி முதலில் வல்லினமெய்களில் சகர சகர பகர மெய்களும் நிற்பதற்குரிய விதிகளைக் கண்டோம்.

இனி, நிலைமொழி யிறுதியில் ணகர மெய்யும் வருமொழி முதலில் தகரமெய்யும் நின்றக்கால் என்றும் என்பதைக் காணல் வேண்டும்:—

III (b) நிலைமொழியிறுதியில் ணகரமெய் + வருமொழிமுதலில் தகரமெய்.

(1) வருமொழி முதலில் சகர சகர பகரங்கள் வர, நிலைமொழி யீற்று ணகரமெய் எவ்வெவ்விடங்களில் டகரமெய்யாகத் திரியுமோ, அவ்விடங்களில் நிலைமொழி யீற்று ணகரமெய் வருமொழி முதலில் தகரமெய் வந்தாலும் டகரமெய்யாகத் திரியும். ஆனால், இந்த ணகரமெய்யாகத் திரிவதுமாத் திரமல்லாமல், வருமொழி முதலில் நின்ற தகரமெய்யும் (சகர சகர பகரங்களைப் போல்அல்லாமல்) டகரமெய்யாய்த் திரியும்.

i மண் + சுவர் = மட்சுவர்.

மண் + தரை = மட் + தரை = மட்டரை.

மூன்றாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகையில், வருமொழிமுதலில் சகரம்வர நிலைமொழியீற்று ணகரமெய் டகர மெய்யாகத் திரிந்தது. ஆனால், தகரம் வர, அத் தகரமெய்யும் டகர மெய்யாய்த் திரியலாயிற்று.

ii கண் + கடை = கட்கடை } ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகை.
கண் + துளை = கட்டளை }

(2) நிலைமொழி யீற்று ணகரமெய், வருமொழி முதலில் சகர சகர பகரங்கள் நிற்க, எவ்வெவ்விடங்களில் டகரமாகத் திரியாமல் இயல்பாயிருக்குமோ, அவ்விடங்களில் தகரம் நின்றாலும் இயல்பாயிருக்கும். ஆனால், வருமொழி முதலில் நின்ற அந்தத் தகரம் மாத்திரம் டகரமாகத் திரியும்.

ஆண் + குணம் = ஆண் குணம் }
ஆண் + தகை = ஆண்டகை }

எண் + கரம் = எண் கரம் }
எண் + தோள் = எண்டோள் }

விண் + சூடர் = விண்சூடர் }
விண் + திங்கள் = விண்டிங்கள் }

கண் + கொட்டியது = கண் கொட்டியது }
கண் + துடித்தது = கண்டடித்தது }

உண் + சோறு = உண்டசோறு }
உண் + தயிர் = உண்டயிர் }

குறிப்பு:—பண்புத்தொகையில், வருமொழி முதலில் சகர சகர பகரங்கள் வர நிலைமொழியீற்று ணகரமெய் டகரமெய்யாய்த் திரியும் என முன் கூறினோம். பண்புத் தொகையிலும் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைகளுக்கே இவ்விதிபொருந்தும் எனக்கொள்க. வெண்மை திண்மை துண்மை தண்மை என்பன போன்ற பண்புப்பெயர்கள் வெண் திண் துண் தண் என நிற்குமாயின் வருமொழிமுதலில் சகரசகர பகரங்கள் வர, அந்த ணகரமெய் டகர மெய்யாய்த் திரியாது.

வெண் + சாம்பல் = வெண் சாம்பல்

திண் + புயம் = திண்புயம்

துண் + கலை = துண்கலை

தண் + பூ = தண்பூ

ஆதலால், இவ்வகைகூறு கெட்டு நிற்கின்ற பண்புப் பெயர்களுக்குப்பின் வருமொழிமுதலில் தகரம் வருமாயின், அத் தகரம் மாத்திரம் டகரமாகத் திரியும்; இந்த ணகரமெய் டகரமெய்யாய்த் திரியாது:—
வெண்மை + திங்கள் = வெண் + திங்கள் = வெண் திங்கள்]

திண்மை + தோள் = திண் + தோள் = திண்டோள்.

துண் + தோல் = துண்டோல்.

தண் + தாமரை = தண்டாமரை.

எனினும், மண் + தலம், என்பது (மண்ணாகிய தலம் என விரியும்) இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகையாயிருந்தாலும் (கண் + புலன் = கட்புலன் எனப் புணர்ந்ததுபோல்) மட்டலம் எனப் புணராமல் மண்டலம் என்றே புணரலாகின்றது: விண் + தலம் = விண்டலம் என்று வருவதால் இதனையும் மண்டலம் என வழங்குகின்றனர் போலும். அல்லது தலம் என்பது வடமொழியாயிருப்பதும் இதற்குக் காரணமாகலாம்.

குறிப்பு:—ஊண் துண் பூண் எனத் தனி நெடிலையிடுத்துவரும் ணகரமெய்யீற்றுச் சொற்களுக்கு இங்குரைத்த விதிகள் பொருந்துமோவென்பது சந்தேகமாயிருக்கின்றது. துண் தலை, என்பது ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகையாயினும் தூட்டலை எனப் புணருமென்று கொள்வதற்கில்லையென நினைக்கின்றோம்.

ணகரமெய்

I. நிலைமொழியிறுதியில் ணகரமெய் + வருமொழி முதலில் இடையினமெய்.

(a) நிலைமொழி யிறுதியில் ணகரமெய்யும் வருமொழி முதலில் யகரமும் வரின்—யாதும் விகாரமின்றிப் புணரினும் புணரலாம், அல்லது ஒருஇகரம் தோன்றினுந் தோன்றலாம். இது எல்லாத் தொடர்களுக்குமே ஒக்கும்:—

பொன் + யாணை = பொன் யாணை—பொன்னியாணை.
சொன்னேன் + யான் = சொன்னேன் யான்—

சொன்னேனியான்

(b) நிலைமொழி யிறுதியில் ணகரமெய்யும் வருமொழிமுதலில் வகரமெய்யும் வருமாயின், எல்லாத் தொடர்களிலும் யாதும் விகாரமின்றி இயல்பாய்ப் புணரும்:—

பொன் + விலங்கு = பொன்விலங்கு

தேன் + வாங்கினுன் = தேன் வாங்கினுன்

கான் + வழி = கான் வழி

வீட்டின் + வாயில் = வீட்டின் வாயில்

காண்பான் + வந்தேன் = காண்பான் வந்தேன்.

II. நிலைமொழியிறுதியில் ணகரமெய் + வருமொழிமுதலில் மெல்லின மெய்.

(a) நிலைமொழியிறுதியில் ணகரமெய்யும், வருமொழிமுதலில் ஞகரம் அல்லது மகரமெய்யும் நிற்குமானால் எல்லாத் தொடர்களிலும் இயல்பாய்ப் புணரும்.

பொன் + ஞாயிறு = பொன் ஞாயிறு.

மகன் + மகிழ்ந்தான் = மகன் மகிழ்ந்தான்.

வரின் + மகிழ்வேன் = வரின் மகிழ்வேன்.

(b) நிலைமொழி யிறுதியில் னகரமெய்யும் வரு மொழி முதலில் நகரமெய்யும் நின்றல்.

(1) நிலைமொழி னகர மெய்யை ஈற்றிலுடைய இரண்டெழுத்துச் சொல்லாயிருந்து, அவ்விரண்டு எழுத்துக்களிலும் முதலெழுத்துக் குறிலாகவும் இருக்குமானால், வருமொழி முதலில் நகரம் வர— நிலைமொழி யீற்று னகரமெய் அப்படியே யிருந்து, வருமொழிமுதல் நகரம் மாத்திரம் எல்லாத்தொடர்களிலும் னகரமாகத் திரியும்.

நின் + நலம் = நின்னலம்.

பொன் + நாடு = பொன்னாடு.

என் + நினைத்தாய் = என்னினைத்தாய்.

மின் + நிறம் = மின்னிறம்.

(2) நிலைமொழி இரண்டெழுத்துக்களுக்கு மேற்பட்டதாகவேனும், அல்லது இரண்டெழுத்துக்களால் அமைந்ததாயின் முதலெழுத்து ரெடிலாகவேனும் இருந்து னகரமெய்யை யீற்றில் உடையதாக, வருமொழி முதலில் நகரமெய் நிற்குமானால், எல்லாத்தொடர்களிலும் முன்காட்டியபடி வருமொழி முதலில் உள்ள நகரம், னகரமாய்த் திரிவதே மாத்திரமன்றி நிலைமொழி யீற்றிலிருக்கும் னகரமெய் கெட்டும் விடும்:—

ஊன் + நீங்கியது = ஊனீங்கியது.

மகன் + நலம் = மகனலம்.

வந்தான் + நம்பி = வந்தானம்பி.

ஏன் + நல்கியாய் = ஏனல்கியாய்.

மான் + நோக்கம் = மானோக்கம்.

குறிப்பு:— னகர னகர மெய்களை யீற்றிலுடைய நிலைமொழி இரண்டு குறில்களால் லமைந்தசொல்லாக,

வருமொழி மொதலில் நகரமெய் வருமானால், இந்த நகரம்மாத்திரம் அந்த னகர னகரங்களாகத் திரியும் என்றும்; மற்று, நிலைமொழி ரெடிலோடு கூடிய இரண்டெழுத்துச் சொல்லாகவேனும், அல்லது இரண்டிற்கு மேற்பட்ட எழுத்துக்களால் ஆன சொல்லாகவேனும் இருக்குமானால், வருமொழி முதல் நகரம், னகர னகர மெய்களாகத் திரிவதுடன், நிலைமொழி யீற்றில் நின்ற னகர னகர மெய்களும் கெடும் என்றும் கூறினோம். இப்புணர்ச்சிகளை வேறொரு விதமாகவுங்கொள்ளலாம்:—

“நிலைமொழியிறுதியில் னகர னகர மெய்கள்நிற்க, வருமொழி முதல் நகரமெய் கெடும்” என்று கூறுவோமானால் முன் சொன்னவிதிகள் அனைத்தும் இதனுள் அடங்கிவிடக்காணலாம். ஏனெனில், நகரமெய் கெட, அதன்மேல் ஏறியிருந்த உயிர்மாத்திரம் நிற்குமாதலின், பின், நிலைமொழியிறுதியில் மெய்யும் வருமொழி முதலில் உயிரும் புணர்கின்ற முறைப்படி புணரப்பெறாமல்வரா. இவ்விதிகள், 1933 வது வால்யூம் (1933) 30, 31, 32வது இதழ்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன:—

கண் + நீர் = கண் + நீர் = கண் + நீர் = கண்ணீர்.

தூண் + நடு = தூண் + நடு + அடு = தூண் + அடு = தூண்டி.

அமண் + நாடு = அமண் + நடு + ஆடு = அமண் + ஆடு = அமண்டி.

என் + நினைவு = என் + நடு + இனைவு = என் + இனைவு = என்னினைவு.

மான் + நோக்கம் = மான் + நடு + ஓக்கம் = மான் + ஓக்கம் = மானோக்கம்.

அரசன் + நேமி = அரசன் + நடு + ஏமி = அரசன் + ஏமி = அரசனேமி.

கம்பராமாயணம்

கிஷ்கிந்தா காண்டம்—8. அரசியற் படலம்

[696-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

சோகத்தாற் சொன்னாள் சொல்

முதலாழைப்போ லல்லாமல், வாலியின் உயிர் நீங்கிய பின்னரே கம்பர் தாரையை இந்தக்களத்தினுள் கொண்டு வருகின்றார். சக்கிரீவனையனுப்பி அங்கதனை வல்லை வரவழைத்த வாலி தனது இன்னுயிர் மனைவி தாரையையும் தருவிக்கநேர்ந்தானவன். நம்பிரோரால் வஞ்சிக்கப்பெற்ற பேதைமையின் பரிபவம் மிகப்பெரிது. “தசரத ராமனென்பான் நின்றதம்பிக்குத் துணை செய்யப் போந்துளானதலின் நீசெருக்களஞ்சேரற்க” என்று கூசிக்கூசிக்கூறிய நல்லாள் தாரையை மறுத்து, தருமமோ ஒருபொழுதும் தன்னைத்தான் தவிர்க்காதென்றேமாந்து, பெண்மையார் பிழைத்த அந்தப் பேதையை இகழ்ந்து இவ்வாலி, தானே செய்த பிழையால் பிழைக்காமற் போயதற்குச் சான்றாகி மருமத்தில் அமுந்திய அம்பினோடும் அவளது முகத்தைப் பார்ப்ப தெவ்வாறெனும், பரிபவம் அல்லாவிடும், பரிவுதான் மீதார அவளை வருவிக்கத் துணியாதவன் ஆயினென்போலும். “என்சொற் கேளாமல் நீ இக்கதி எய்தினாயே” என்றவன் இயம்புவதைக் கேளாமுன் இறப்பதே நலம். அன்றியும், வாலி தன் மனைவியின்

பால் வைத்திருந்தவொரு உள்ளன்பு அளப்பரிய ஆறு முடையது. மாணத்தறுவாயில் அவள் முகம் காண மனம் கொண்டிலன். அத்துணை அன்பு அவள் பால் வைத்திருந்த இவன், சக்கிரீவனையும் அங்கதனையும் இராமனுக்கு அடைக்கலம் ஆக்கியதுபோல் அவளையும் பிறவிரோய்தீர்ந் தாயும்படி செய்யாமை ஏனெனும் ஐய மெய்தலாம். ஒருகால், தன்னைத் தொழுது எழும் அப்பத்தினிக்கு இத்தேவனைத் தொழுவதும் மிகையென வாலி கிந்தித்திருத்தல் கூடும். ஏது எவ்வாறாயினும், உயிர்நீங்கிப் பிரியும் வேளையில், காதல் மனையாளும் காதலனும் கண்ணொடு கண்ணினை நோக்குமப் பிரிவுப் பார்வை, ஆற்றமாட்டா அருந்துயர் விளைக்குமொரு காட்சியாதலின், கம்பர் அதனைக் காட்டாமலே இந்நாடகத்தை நடத்துவது நலமென்றெண்ணியதற் தக்கதே. இவ்வாறே, தன் நாயகனை நினைந்ததும் மறந்ததும் இலாதநெஞ்சினுள் அந்தக் கற்பிற் சிறந்த மண்டோதரியும் இராவணன் ஆவி அற்றபின் னர்த்தான் களத்தினுள் வந்து கதறலுற்றார். வான் மீகர் நூலினுள், தாரை வந்தபோது வாலி உயிர்வைத்திருந்தனன்; ஆயினும் அவள் புலம்பலைக் கேளாவண்

ணம் உணர்வுபிழந்து கிடக்கலானான். இடையிற் சிறிது மூர்ச்சைதெளிந்தபோதும், தாரையைக் கண்ணுற்ற னல்லன், அவன்பால் பரிவுமொழியேனும் பிரிவுமொழியேனும் யாதுங் கூறினான்ல்லன். வடநூலில் நிகழ்ந்தவாறு இது எவ்வாறென முதலிற் காண்போம்:

“ஐயனே, போரில் பயங்கரமானவனே, வீரனே, வானர சிரேஷ்டனே, உமக்கு யாதொரு குற்றமும் செய்யாதவனும் இப்போது வெகு பரிதாபமான நிலையிலிருப்பவனாகிய என்னிடத்தில் ஏன்பேசாமல் இருக்கின்றீர்? எழுந்திருந்து நல்ல ஒரு படுக்கையில் படுத்துக்கொள்ளும்; மண்ணவர்கள் வெறுத்தரையில் இவ்வதமாகப் படுக்கமாட்டார்கள். பூபதியாகிய உமக்குப் பூமிதேவியினிடத்தில் அதிகம் பிரியம்போலும்; உயிர்துறந்து என்னை நீங்கியும் நீர் உமது உடலால் அவனைத் தழுவிக்கொண்டுகிடக்கின்றீர். இந்தப்போர்புரியும்பொழுதே, நீர் சுவர்க்கலோகம் சென்றவுடன் வசிப்பதற்கென்று வேறொரு கிஷ்கிந்தாநகரத்தை அங்கு நிர்மாணம் செய்துகொண்டீர்போலும். மதுமணம் வீசியிவ்வனங்களில் நான் உம்முடன் சுகமாகச்சஞ்சரித்து வந்ததெல்லாமின்றோடு மீடிவடைந்து விட்டது. யுகபதிகளுக்கும் சிரேஷ்டரான நீர் மாண்டதற்பின் நான் சந்தோஷமும் ஆசையும் நீங்கினவளாய்த் துயர்க்கடலில் ஆழ்ந்து விட்டேன். என்னிதயம் வெகுசுடினமானது; ஏனெனில், என்னுடையநாயகனாகிய நீர் இவ்வதம் இங்குவியூந்து மாண்டுகிடப்பதைக் கண்டும் அதுதான் துன்பம் மிகுத்து ஆயிரம் துண்டுகளாய் இப்பொழுது பிளந்துபோகவில்லை. சக்ரீவனுடையமனைவியைக் கைக்கொண்டு அவனை ஊரைவிட்டுத் துரத்திய தீவினையின் பயனையன்றோ நீர் இப்பொழுது அடைந்திருப்பது? உம்முடைய கண்மையைநாடி நான் சொன்ன இதுமான வார்த்தைகளைக் கேளாது என்னை நிந்தித்தீரே! நீர் இன்றைக்கு நல்லுருவும் இளைமையும் உடைய தேவலோகத்து அப்பரஸ்திரீகளுடைய மனத்தைக் கவரப்போகின்றீர். உமக்குக் காலவிறுதி நேர்ந்ததென்பதில் சந்தேகமில்லை. அதனற்றான் ஒருவருக்கும் தோற்காத நீர் இன்று இத்தச்சுக்கிரீவனுக்குத் தோற்றுமாண்டீர். இதற்கு முன்னொருவிதமான துக்கத்தையும் அனுபவிக்காமலிருந்து, இப்பொழுது நாதன் இன்றி, கைம்மை, துக்கம், தாழ்வு இவைகளை நான் எந்நன்மம் சகிப்பேன்? இதுகாறும் யாதொரு கஷ்டமுமறியாமல் செல்வத்தில் வளர்ந்து வரவேண்டியபாட்டுவந்த என் குமாரனாகிய இவ்வங்கதன் அதிக கோபங்கொண்டிருக்கும் சிறிய தந்தையாகிய சக்கிரீவனோடும் பரிபொருளானே அறியேன்! குழந்தாய், தருமத்திலன்புள்ள உனது தந்தையார் முகத்தை இப்பொழுது நன்றாய்ப் பார்; இனிமேல் அவருடைய முகத்தரிசனம் கிடைப்பது முடியாது. நாதனே, நீர் இப்பொழுது நெடும் பிரயாணம் போகப்போகின்றீர் ராதலால் உம்முடைய புத்திரனை உச்சிமோந்து சமாதானப்படுத்தி அவனுக்குச் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லும். உம்மைக் கொன்று இராமர் பெரியதொரு காரியத்தைச் செய்தார். இதனால் சக்கிரீவனுக்குச் செய்த பிரதிக்கினையை நிறைவேற்றினார். சக்கிரீவ, உம்முடைய மனோஷ்டம் நிறைவேற்றிற்று. இனி நீர் உருமையைப் பெற்றுக்கொண்ட யாதொரு விக்கினமும் இன்றி இராச்சியத்தை யனுபவியும்; உமக்குச் சத்துருவாயிருந்த தமையனார் கொல்லப்பட்டார். நாத, உம்முடைய அன்பின் மனைவியான நான் இவ்வாறு கதறி யழவும் நீர் என் ஒரு மறமொழியும் கூறாதிருக்கின்றீர்? உம்முடைய மற்றைய மனைவிமார்களும் இதோ வந்து என்னைப்போலவே துக்கப்படுகின்றார்கள் பாறும்” என்று புலம்பினான்.

இவ்வதமாய்த் தாரைபுலம்புவதைக் கண்டமற்றைமாதர்கள் வந்து அங்கத்தை எடுத்து மடியின் மேல்வைத்துக்கொண்டு வெகுதுக்கத்துடன் அழுதார்கள். “தோள்வளைகளைநிந்த வீரனே அங்கத்தை விட்டு நெடும் பிரயாணம் ஏன்போகின்றீர்? உத்தமகுணங்களை யுடைய உமது செல்வக்குமாரனாகிய அங்கத்தை இவ்வாறு விட்டுப்போவது யுத்தமன்று. அழகுள்ள நாதனே, நானாவது உமது குமாரனாவது உமக்குக் குற்றம் எதேனும் செய்ததுண்டோ? யாதுகாரணம் பற்றி என்னை யும் அங்கத்தையும் விட்டுத் தூரதேசம்போய்விடுகின்றீர்? நீண்ட கைகளை யுடையானே, நான் எதேனும் குற்றம் செய்திருப்பின் அதைப் பொறுத்தருளவேண்டும். உம்முடைய பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்குகின்றேன்” என்று குற்றமற்ற அத்தாரை மற்றுமுள்ளவானரப்பெண்டிருடன் வெகுபரிதாபமாகத் தனது கணவனருகில் நின்று கதறி, அவன் கிடந்தவிடத்திற்கு நேர்தான் பட்டினிகிடந்து உயிர்துறக்க நிச்சயித்தாள்.

அப்போது விண்ணினின்று விழுந்த விண்மீன்போலத் தரையிற்கிடந்த தாரையை வானரத்தலைவனாகிய அனுமன் கண்டு அவனைத் தேற்றுவானாயினான்.

“உயிர்கள் எல்லாம் அறிந்தும் அறியாதும் தாம் செய்த நல்வினை தீவினைகளினால் சுகதுக்கங்களை அடைகின்றன். நீவீர் உம்மைக் குறித்துத் துக்கப்படவேண்டியவராக் விருந்துகொண்டு மற்றொருவர்பொருட்டுத் துக்கப்படுவானேன்? நீவீரே ஏழையாயிருந்துகொண்டு மற்றோரேழையின் பொருட்டுப் பரிதாபப்படுவது யாதுகாரணம் பற்றியோ? நீரிலே குமிழ்போல நிலையற்ற இவ்வியாக்கை காரணமாக யார்பொருட்டு யார் துக்கப்படவேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள்! இனி உயிரோடுள்ள உமது குமாரன் அங்கத்தைப் பாதுகாத்து மற்றும் உம்மால் செய்யவேண்டிய காரியங்களைச் செய்தல் உமக்குத் தக்கது. உயிர்களுக்குப் பிறப்பு மிறப்பும் நிலையில்லாதன வென்பதை நீர் அறியீரோ? அறிவில்லாமைப்போல அழுவது உமக்குத் தக்கது என்று. இகலோகத்திற்கு வேண்டிய காரியங்களை இனிச் செய்யவேண்டும். ஆயிரக்கணக்கான வானரர்கள் குழுவாழ்ந்த வாலியும் இன்று தன் வினையின்படி முடிவெய்தினார். அவர் அறநூலிற் கூறியபடி இராஜதருமத்தைநடத்தி, கொடுத்தல், இன்சொற் சொல்லுதல், பொறுத்தல், முதலிய நற்செய்கைகளிற் பயின்றவந்தார். அவர் இப்போது தருமஞ்செய்தோர் சேரும் சுவர்க்கலோகத்தை அடைந்திருக்கின்றார். ஆதலால் அவர்பொருட்டுத் துக்கப்படவொழிக. நல்லாய், இங்குள்ள வானரசிரேஷ்டர்களும், இந்த அங்கத குமாரனும், இந்த வானர இராஜ்ஜியமும் எல்லாம் இனி உம்முடைய மன்றோ? ஆதலால் இனிச் சேர்க்கத்தையும் தாபத்தையும் விட்டுவிடும்; உம்முடைய சொல்லின்படி அங்கதன் அரசாளட்டும். புத்திரர்களார் செய்யப்பட வேண்டினென்று சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற சடங்குகளெல்லாவற்றையும் இப்பொழுது அங்கதன் வானரவேந்தன்பொருட்டுச் செய்யட்டும். அந்திய கருமங்கள் செய்யவேண்டிய காலம் இதுவே; அவைகள் செய்தாயின பின் அங்கதனுக்கு முடிசூட்டும். பின்பு உமது புத்திரனைச் சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கக்காண் உமக்குத் துக்கம் ஆறிவிடும்.”

இந்த வார்த்தைகளைக் கணவனை யிழந்த துன்பத்தால் வருந்துந்த தாரை கேட்டு, தன் அருகில் நின்ற அனுமானைப் பார்த்து “அங்கதன்போன்ற துறு குமாரர்களை உடைய வளாயிருத்தலினும் இங்கு மாண்டுகிடக்கின்ற, வீரனாகிய, என் நாயகனோடு உயிர்துறப்பதே எனக்கு மேலான காரியம். என்னுடைய நாயகனுக்குச் செய்யவேண்டிய பிரேதகர்

மக்களைச் செய்வீய்ப்பதற்காவது, அங்கதனுக்கு முடிசூட்டுதற்காவது யான் உரியளவ்வேன். அந்தக் கடமைகளெல்லாம் அங்கதனுக்குச் சிற்றப்பனான சக்கிரீவனைச் சேர்ந்தவை. ஐயஅனுமானே, நான் இந்த இராச்சியத்தை அங்கதனுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று நீர் எண்ணுவதைவிட்டு இந்தக்காரியத்தில் பிள்ளைக்குப் பந்துவாயுள்ளவன் தந்தையே அன்றித் தாயல்லன். எனக்கு என்கணவனைப் பின்பொடர்வதை விட இம்மையிலாவது மறுமையிலாவது நன்மை தருவது வேறொன்றுமில்லை. இதோ மாண்டுகிடக்கும் என் நாயகன் படுக்கையே எனக்கும் ஏற்றது” என்று கூறினான்.

மரணதசையை யடைந்த வாலி மூர்ச்சை தெளிந்து, கண் விழித்து, மெதுவாக மூச்சுவிட்டு, நான்குபக்கங்களிலும்பார்த்து, தன்முன் நிற்குஞ் சக்கிரீவனைக் கண்ணுற்று, தெளிவான வார்த்தைகளால் அவனைத் தன்னருகில் வரவழைத்து, அவனுக்கும் அங்கதனுக்கும் அன்போடு நல்லுரைகள் கூறியபின் உயிரை விட்டான்.

பின்பு தாரை, இறந்து கிடக்கின்ற வானரவேந்தனாகிய தன் நாயகனது திருமுக்கத்தைமோந்து அவனை விளித்து “வீர, என்சொல்லேக் கேளாமையால் அன்றோ, நீர் பருக்கைக் கற்களையுடையதும் மேடும்பள்ளமுமாயதுமான இவ்வண்ணிலத்தில் கிடக்கின்றீர். வானரர்கோழானே, என்னைப்பார்க்கிலும் உமக்கு இந்தப்பூமி அன்பினள்போலும்! என்னெனில் என்னை உவந்தேற்றுக்கொள்ளாமல் நீர் அவனையே தழுவிக்கொண்டு கிடக்கின்றீரே! காதலுதெய்வமும் சக்கிரீவன்பக்கவி லிருக்கின்றதே! இது என்ன அதிசயம்! இனிமேல் அவனன்றோ வீரனாக மதிக்கப்படுவான். உமது தொழும்புரியும் குரங்குகளும் கரடிகளும் அங்கதனும் நானும் புலம்புவதைக் கேட்டும் நீர் ஏன் எழும்பாது இருக்கின்றீர். உம்மாற கொல்லப்பட்டு உமது பகைவர்கள் விழுந்துகிடந்த அச்சேக்கையிலேநீர் இப்பொழுதுமாண்டு கிடக்கின்றீரே. நல்லகுலத்தில் பிறந்தவரே, போரில் பிரியமுள்ளவரே, என் காதலரே, என்னைக் கைம்மையாக்கி நீர் எங்குப் போயினீர்? இனி உலகத்தார் தங்கள் பெண்களை ஒருபோதும் வீரர்களுக்கு விவாகம்செய்துகொடா தொழிவாராக; ஐயோ! வீரனுக்குப் பெண்டாகிய நான் இதோ கணப்பொழுதில் கைம்பெண்ணானே! என்மானம் அழிந்தது, இன்பம் தொலைந்தது! நானும் துன்பக்கடலில் ஆழ்ந்துவிட்டேன். ஆ! என் கணவன் இறக்கக்கண்டும் எனதுகன்னெஞ்சம் தூறு தூறு துண்டுகளாகப்பிளவா திருக்கின்றதே! என் அன்பு, என் காதல் நாயக, வீர, நீர் போரில் மாண்டு கிடக்கின்றீரே! கணவனையழிந்தவளுக்குப் பிள்ளையிருந்தென்? பெருஞ்செல்வமிருந்தென்? அவனோ உலகத்தார் ஓர் கைம்பெண் என்றுதானே கூறுவார்கள்! இந்திரகோபம் போன்ற சிவந்த பட்டினம் செய்யப்பட்ட உமது படுக்கையிற்போலவே, உமது உடலிலிருந்து பெருகும் இந்திரத்தவெள்ளத்திற்கிடக்கின்றீரே. உம்முடைய தேகம் முழுவதும் இரத்தம் தோய்ந்து புழுதிபடிந்திருத்தலினால் உம்மைக் கையால் தழுவ எனக்கு இயலா திருக்கின்றதே. இராமர் விடுத்த ஒரேபாணத்தால் இன்று சக்கிரீவனுடைய பயமும் போய் அவனுடைய எண்ணமுமெல்லாம் கைகூடன. நீர் இறந்து சுவர்க்கமடையவும் உமதுமார்பில் தைத்திருக்கின்ற இவ்வம்பினால் நான் உம்மைத் தழுவுமுடியாமல் வாளா பார்த்திருக்கின்றேனே” என்று புலம்பினான்.

அதுகேட்டு நீலன் மலைமுழைஞ்சில் புக்க ஒருசர்ப்பமே

போலவாலியின்மார்பில்பாய்ந்திருந்தபாணத்தைப்பிடுங்கி எடுத்தான். அப்போது அந்தப்பாணம் அஸ்தமன கிரியிலுள்ள சூரியனது சிவந்த கிரணத்தைப்போல விளங்கிற்று. மலையினின்று பெருகும் செந்தாதுகலந்த நீர்போல வாலியினுடைய உடலினின்றும் இரத்தவெள்ளம் தாரைதாரையாக ஓடிற்று. இவ்வாறு அம்பு தைத்து, கொலையுண்டு, இரத்தத் தோய்ந்து, புழுதிபடிந்து கிடக்கின்ற தனது கணவனின் உடலைத் தாரை தன் கண்ணீரினால் கழுவி, அழுது சிவந்திருக்கின்ற கண்களையுடைய தனது குமாரன் அங்கதனைநோக்கி “உன் தந்தை படுகின்ற பயங்கரமான மரணவஸ்தையைப்பார். அவரது பாவச்செயல்களால் நேர்த்த ஒரு பகையின் முடிவாம் இது. மகனே, இளஞாயிறுபோன்ற ஒளியுள்ள உடலையுடையவரும், எக்காலமும் அளவற்ற பெருமையளிப்பவருமான உனதுகோத்தந்தையமலோகம் செல்கின்ற ருராதலின், அவரைப்பணிவாயாக” என்றான். தாரை அவ்வாறு சொல்லவும் அங்கத நெழுந்து “அடியேன் அங்கதனேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு தனது தந்தையின் பாதங்களைத் தனது கொழுந் கைகளால் கட்டிக்கொண்டான். அப்போது தாரை, “உம்மை வணங்குகின்ற அங்கதனை முன்போலப் பல்லாண்டு கூறி ஏன் வாழ்த்தா திருக்கின்றீர்? சிங்க ஏற்றற் கொல்லப்பட்ட எருத்தின் பக்கலில் நிற்கின்ற ஒரு பசுவும் கன்றும் போல நானும் உமதுகுமாரனக்கதனும் உயிர்துறக்கும் உமதுபக்கலில் நிற்கின்றேன். உமது போர் வேள்வியின் முடிவில், உமது தருமபத்தினியான என்னைவிட்டு, நீர் மாத்திரம் எப்படி இராமருடைய அஸ்திர கங்கையில் அவபிருதஸ்நானம் செய்தீர்? உமது போர்வலியைக்கண்டுசந்தோஷமடைந்த தேவேந்திரனால் உமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட காஞ்சனமாலையைக் காணேனே! அதன் காரணமென்ன? பெருமையிற் சிறந்தோய், சூரியன் மறைந்தபொழுதும் அவனுடைய ஒளி மேருமலையைவிட்டு அகலாததுபோல, நீரிறந்துபோயும் உம்மையாஜலக்ஷயி விட்டகலவில்லை. நான் சொன்ன நல்லசொற்களை நீர் கேட்கவுமில்லை; உம்மைத்தடுக்கவு மென்றால் முடியாமற் போய்விட்டது. இப்போது நானும் என் குமாரனும் போர்க்களத்தில் பட்ட உம்மோடு இறந்தவர்களானோம். லக்ஷயியும் என்னை மெய்யாய் விட்டு நீங்கிவிட்டான்” என்று கூறினான்.

உத்தம மனைவி யொருத்தியின் உள்ளத்தில் புரண்டெழுந்த மெய்க்காதல் வெள்ளமாகப் பாய்கின்றன இவ்வாசகங்கள். நிந்தனைமொழிகள் போல் நிற்கின்ற சிறிசில சொற்களும் அவளது அன்பின் வேடிக்கைக்காட்டுமேயல்லாமல் அதன் தணிவைத் தெரிவிக்காது என்றே வான்மீகிமுனிவர் கொண்டனர் என்று நாம் எண்ணல்வேண்டும். “என்சொற் கேளானமயா லன்றோ நீ இங்ஙனம் கிடக்கின்றாய்” என்பதைக் கூறி, வாஸியின் உயிரிடுக்கிய பின்னரே இடித்துக் காட்டுகின்றாளாதலின், அதனில் யாதும் கார்ப்புக் காணலரிது. ஆயினும், தம்பியின் மனைவியை வெளவினான் என்று குற்றத்தை எடுத்துக் கூறியதும், அவளது பாவச் செயல்களால் நேர்த்த முடிவு இது என்று அங்கதனுக்கு எடுத்துக் காட்டி அறிவுறுத்தியதும் ஒரு மனைவியால் முயன்றிருக்க வேண்டா என்னச் சிவர எண்ணினும் அமையும். மற்று, தாரையின் அன்பும் பெரியது, என்பதை உன்னி இன்ன சொற்களையும் பொறுக்கலாம்.

இரத்தநாவளி

[703-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

அங்கம் 2. களம் 1.

இடம்:—அரண்மனையைச் சூழ்ந்த நந்தவனம்.
நாகணவாய்ப் பறவை யொன்றைக் கூண்டில்
கொண்டு ஸுஸங்கதை வருகின்றார்.

ஸுஸங்கதை:—எங்குப் போயினள் ஸாகரிகை?
இப்பறவையை எங்கையில் கொடுத்திவிட்டு எங்குச்
சென்றாளோ, அறியேனே. இதோ நிபுணிகை வரு
கின்றார்.

[வாஸவத்தையின் பணிப்பெண்களில் ஒருத்தி
யாகிய நிபுணிகை வருகின்றார்.]

நிபுணிகை:—அரசன் சொன்ன செய்தியை அரசி
யின்பால் தெரிவிப்பதற்கு நான் விரைதல்வேண்டும்.

ஸுஸங்கதை:—என்னவிது நிபுணிகா; என்னைக்
காணாதான்போல் செல்லும்படி உன் நினைவை யெல்
லாம் இப்பொழுது கவர்ந்துகொண்டிருப்பது எது
வோ! என்ன இத்துணை வேகம்? எங்குச் செல்கின்
றாய்?

நிபுணிகை:—சொல்கின்றேன். ஸ்ரீபருவத்திலிருந்து
அம்மாபெருமுனிவர் ஸ்ரீகண்டதாலார் நம் அரண்ம
னைக்கு வந்திருக்கின்றார். எம்மலரும் எந்தப் பருவத்
திலும் விரும்பியபடி மலர்கின்ற மந்திரத்தை அவர்
நம் அரசனுக்குக் கொடுத்துள்ளார். நமது மன்னவன்
தான் சுற்ற இப்புகியகலையைத் தான் அருமையாய்
வளர்க்கும் அம்மல்கைச்செடியின்மீது சோதித்து
ப்பார்க்கப் போகின்றார். நமது அரசியையும் அங்கு
வருதற்கு வேண்டிக்கொள்ளும்படி என்னை யனுப்பி
யிருக்கின்றார். எங்குச் செல்கின்றாய்?

ஸுஸங்கதை:—ஸாகரிகையைத் தேடிச் செல்கின்றேன்.

நிபுணிகை:—இவ்வழிச் சென்றாவளர். சித்திரம்வரை
தற்குரிய துகரிகை முதலிய அவர்களையி லிருந்தனர்.
அவள் வாழைச் சோலையை யெய்தக் கண்டேன். அவ்
விடத்தே அவளை நீ காணலாம், நிச்சயம். நம் தலைவி
யின்பால் ஏகவேண்டும் நான்.

[செல்கின்றனர்]

களம் 2.

இடம்:—ஓர் வாழைச்சோலை.

ஸாகரிகை, ஒரு சிரத்திரப் படத்தினைக்
கையிற்கொண்டு வருகின்றார்.

ஸாகரிகை:—மடநெஞ்சே, சும்மாவீரு. நினது
ஆசைக்கு எட்டமாட்டா உயரத்திருக்கும் ஒருவன்
பொருட்டு வறிதே நீ தடிப்பதால் யாது பயன்? ஒரு
முறை காணவே இத்துணை வருத்திக் கலக்குகின்ற
அவ்வருவினை மீண்டும் காணுதற்கு ஏனே நீ இங்கன
மவாவுகின்றாய்? நெராய்யை நீ, நன்றியும்ற்றனை. பிறந்த
நாள் தொட்டுப் பழகியுள்ள இம்மார்பினை விட்டுச் செ
ன்றுவேறோர் தஞ்சம் தேடிக்கொள்வது நினக்குத்தகு
மோ! ஏ! ஏ!! உன்னைப் பழிப்பது அழகன்று. அனங்
கன் எய்யும் கணைகளுக்கஞ்சியன்றே நீ இங்கனம்
ஓடுகின்றாய்.—உன்பொருட்டு அவனையே இரங்கும்
படி வேண்டிக்கொள்கின்றேன். பூஞ்சிலைப் பெரும,
அசரையும் அமரையும் வெற்றிகொண்ட கொற்
றவ! மெல்லியல் ஓர் ஏழை மாதரான்மீது நின் வலி
யினைச் செலுத்த நாணுகின்றாயல்லையே. அல்லது,

உன் அங்கமுடன் அறிவினையும் அன்றே உருத்து
விட்டனையோ? ஐயகோ, இனி நான் உயிர் சுமந்தி
ருக்கலாற்றேன். (படத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு)
என் இன்னுயிர்க்கு இறுதிகாண நிற்பதும் இதுவே.
யாரும் இங்கு வரக்காணேன். ஆதலின் இச்சித்திரத்
தை இப்பொழுதே தீட்டி முடித்தல் நலம். (படத்
தைப் பார்த்துக்கொண்டு) என் இதயம் எழுந்து
துடிக்கின்றது; நடுங்கும் என் விரல் எனினும் சித்தி
ரத்தை வரைந்து முடித்து இத்திருவருவம் என் கண்
விட்டகலாமல் காக்கின்றவளாவேன்.

[வரைகின்றார்]

ஸுஸங்கதை வருகின்றார்.

ஸுஸங்கதை:—இதுதான் வாழைச்சோலை, ஹா!
இதோ இருக்கின்றார். சித்திரம்வரைவதில் தன்கருத்
தெல்லாம் செலுத்தியிருக்கும் அவள், நானிங்கு வந்
திருப்பதை அறிந்திலன். எவ்வருவம் தீட்டுகின்றார்?
(மெல்ல வந்து மறைந்து பார்க்கின்றார்) என்ன விது! அரசு
னது உருவம்! நன்று செய்தனை, ஸாகரிகா, தாம
ரைத் தடத்தைவிட்டு வேறெங்கும் விளையாடச்செல்
லாமோ அரசவன்மம்!

ஸாகரிகை:—முடிந்தது. ஆயினும், அதுனைக் காண
மாட்டாமல் கண்ணீர் பெருகி எனது பார்வையை
மறைக்கின்றதே (தலை நிமிர்கின்றார். ஸுஸங்கதையைக்
கண்டு படத்தை மறைத்துக்கொள்கிறார்.) ஸுஸங்கதை,
வா இங்கு.

ஸுஸங்கதை:—(ஸாகரிகைக்கருகமர்ந்து படத்தைக்காட்
டி) நீ வரைந்திருக்கும் இது யார்?

ஸாகரிகை:—இத்திருவிழாவின் தெய்வம், அனங்
கன்.

ஸுஸங்கதை:—இச்சித்திரத்தில் நின் கைத்திறத்தை
நன்கு காட்டியுள்ளாய், ஆயினும் அது நிறைவடைய
இன்றொரு உருவம் குறையாயிருக்கின்றது. மற்று
என் கையிற் கொடு. இக்கடவுளுக்கு அவன் மண்டி
டையை அளிக்கின்றேன். (வரைகின்றார்)

ஸாகரிகை:—(வெகுண்டு) ஓஹோ, ஸுஸங்கதை, என்ன
விது! என் படிவத்தைத் தீட்டினாயே!

ஸுஸங்கதை:—காரணமன்றிக் கனலாதே. உன் காம
தேவனுக்கு எனது இரதியைக் கொடுத்திருக்கின்றே
ன், அவ்வளவே. போதும் போதும்! உன் வேடத்தை
விட்டொழித்து உண்மையைச் சொல்.

ஸாகரிகை:—(ஒரு புறமாய்) இவளுக்கு என் இரகசியம்
தெரிந்துவிட்டதே. (அவளை நோக்கி) என தருமைத்
தோழி, நாணம் மீதூர்ந் தென்னை நலிகின்றது-இந்த
என் சபலத்தை யாருக்கும் தெரிவிப்பதில்லைபென்று
எனக்கு வாக்குக் கொடு.

ஸுஸங்கதை:—நாணுவானேன்! பெருந்தகை உறவி
னைத் தேடிக்கொள்ளல் உன் இயற்கை மேன்மைக்கு
ஏற்றதாகவே இருக்கின்றது. ஆயினும் நான் உன்
னைக் காட்டித்தரமாட்டேன். பேசியது பிதற்றுழிப்
பறவையோ ஒருகால், நமதுசம்பாடிணையை வெளிப்
படுத்திவிடலாம்.

ஸாகரிகை:—ஐயகோ, உடலும் உயிரும் பதைத்துச்
சோர்கின்றேன்.

ஸுஸங்கதை:—பதைத்தலொழி, அமைதிகொள். இத்

தண்ணீர் த்தடத்தினின்று அல்லியின் தண்டும் இலையும் கொணர்வேன். (அல்லியிலைகளைக் கொணர்ந்து வாகரிகையின் மார்பின்மீது வைத்துத் தண்டினால் கட்டுகின்றான்)

லாகரி:—தோழி, போதும். இவ்விலைகளையுந் தண்டுகளையும் நீக்கிவிடு; எனது துன்பத்தைத் தீர்க்கா அவை; எனது நம்பிக்கை நிமிரமாட்டா உயரத்தில் என் இதயத்தை நிறுவிபுள்ளேன். நாணம் தலைக்கொள்கின்றது—ஆசைக்கு அடிமையாயினேன்—என் காதலுக்குக் கைம்மாறில்லை—மரணமே எனக்குத் தஞ்சம்.

(ஊர்ச்சையாகின்றான்)

[“குரங்கு சங்கிலியை அறுத்துக்கொண்டு மாதர்களைத் துரத்துகின்றது, விலகங்கள், விலகங்கள்” என்ற ஆரவாரம் கேட்கின்றது]

ஸுஸங்:—எழுந்திரு, எழுந்திரு, என தருமைத் தோழி, எழுந்திரு. அக்கொடிய விலங்கு இவ்வழி வருகின்றது.

லாக:—என் செய்வோம்?

ஸுஸங்:—தமாலச்சோலையின் நிழலில் ஒளித்துக் கொள்வோம்? வா, வா, வந்துவிட்டது குரங்கு. (போகின்றனர்.)

களம் 3.

இடம்:—நந்தவனத்தின் மற்றொரு பாகம்.

லாகரிகையும் ஸுஸங்கதையும் வருகின்றனர்.

லாகரி:—சித்திரம் யாதாயிற்று. அவ்விடத்தே விட்டுவிட்டாயோ? யாரேனு மதனைக் கண்டுவிட்டால்!

ஸுஸங்:—படத்தைப்பற்றி இப்பொழுதொன்றும் நீ கவலை கொள்ளாதே. சங்கிலியைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்த அக்குரங்கு தயிரும் சோறும் தின்று களித்து, நாகணவாய்ப்புள்ளின்கூட்டைத் திறந்து பறக்க விட்டுவிட்டது. அப்பறவையை நாம் தேடிப் பிடிக்கவேண்டும்; இல்லையெல் நாம் பேசியதையெல்லாம் சொல்லிவிடும்.

[“ஆச்சரியம் ஆச்சரியம்” என்றோர் குரல் உள்ளிருந்து கேட்கின்றது.]

லாகரி:—ஹே, ஸுஸங்கதா, குரங்குதான் வருகின்றதோ?

ஸுஸங்:—இல்லை, பேதாய், நம் மன்னவன் நண்பன் வஸந்தகனது குரல் அல்லவோ அது. வா போவோம், நெடுந்தூரம்பறப்பதன்முன் அப்பறவையைப் பிடித்துவிட வேண்டும்.

(போகின்றனர்.)

வஸந்தகன் வருகிறான்.

வஸந்:—என்ன ஆச்சரியம் இது! ஸ்ரீகண்டதாஸரின் மந்திரசக்தி அதிகமும் ஆச்சரியமாக இருக்கின்றதே. அவர் தம்மனத்தினால் நினைத்தவளவில், அரசி அருமையாய் வளர்க்கின்ற மாதவிக் கொடியைப் பரிசுசித்துச் சிரிப்பதுபோல், அம்மல்லிகைச்செடி எண்ணற்ற அரும்புகொண்டு, நிறைந்ததே. நிகழ்ந்ததைச் சென்று நான் என் அரசனுக்குச் சொல்வேன். ஹா, அதோ வருகின்றான். அவன் கண்கள் உவகையால் மிளிர்கின்றன. சென்று நா வணைச் சேர்வேன்.

(போகின்றான்.)

களம் 4.

இடம்:—நந்தவனத்தின் வேறொரு இடம்.

வத்ஸராஜன் வருகின்றான்.

வத்ஸ:—என் தேவியையான் சினத்தினால் விளர்க்

கச் செய்வேன். அரும்பு கொண்டு என் மல்லிகைச் செடி தென்றலோடிணந்து அசையும்போது, அதன் அழகிற்குத் தான் தாழ்வளோவென அஞ்சுவாள்.

[வஸந்தகன் வருகிறான்.]

வஸந்:—கொற்றவா, வழிவழி சிறக்க நினைவெற்றி! அதிர்ஷ்டம் நல்லதாக இருக்கின்றது.

வத்ஸ:—நண்பா, அதற்கு ஐயமில்லை. மணிமந்திர ஓளவுதங்களுக்கு இருக்கும் சக்தி ஆச்சரியமானது. வா, நம் மல்லிகைச்செடியைச் சென்றுநோக்கி, இது காரும் அவாவியிருந்த நல் விருந்தினை இக்கண்கள் அருந்தட்டும்.

வஸந்:—இவ்வழி.

வத்ஸ:—செல்.

வஸந்:—(சிரித்து முன் சென்று) ஐயனே, ஒடி ஒடி, ஓடிப்போ.

வத்ஸ:—என்?

வஸந்:—அம் மாதனைமரத்தில் ஒரு பூதம் இருக்கின்றது.

வத்ஸ:—அசடே, அஞ்சாதே செல். இந்தப் பருவத்தில் எந்தப் பூதத்தான் என்ன தீங்கு செய்யும்?

வஸந்:—மிகத் தெளிவாகப் பேசுகின்றது. நம்பாயேல், நீயே வந்து கேள்.

வத்ஸ:—(முன் வந்து) தெளிவாகவும் இருக்கின்றது, இனிமையாகவும் மிருக்கின்றதே அந்தக் குரல். மாதொருத்தியின் மழலை போன்றிருக்கின்றதே. நாகணவாய்ப்புள்ளோ! (மேல் நோக்கி) ஆம், அங்கு உட்கார்ந்திருக்கின்றது.

வஸந்:—நாகணவாய்ப்புள்ளா?

வத்ஸ:—(சிரித்துக்கொண்டு) பார் அங்கு; நாகணவாய்ப்புள்ளான்.

வஸந்:—ஆகையால் அரசே, உன்னுடைய பயமானது, ஓர் புள்ளைப்போய் ஒருபூதமென என்னைமயங்கச் செய்தது.

வத்ஸ:—ஈ, போ, அசடே. நீ செய்த பிழையை என் தலையில் சுமத்துகின்றாயா!

வஸந்:—நல்லது, என்னைத் தடுக்காமல் சற்றே சும் மாவிரு. (தன் கைத்தடியை ஓங்கி) ஏ, துஷ்டப்பறவையே, நான் ஒரு பிராமணன் என்கிற மரியாதையில்லையா உனக்கு; இருக்கின்ற இடத்திலே இரு பார்ப்போம்; ஒரே அடியில் இத்தடியால் உன்னைத் தரையில், வீளம்பழம் உதிர்ப்பதுபோல், வீழ்த்திவிடுகின்றேன், பார்.

வத்ஸ:—துறத்தாதே, துறத்தாதே; எத்துணையழகாய் அப்பறவை பேசுகின்றது, கேள்.

வஸந்:—ஆம், இந்தப்பிராமணனுக்குப்போஜனம் செய்துவை என்கின்றது, அது.

வத்ஸ:—போஜனம் செய்துவை, போஜனம் செய்துவை? பெரு வயிறுடையோர் பாடும் பல்லவியெல்லாம் இதுதான்.

வஸந்:—(உற்றுக்கேட்டு உரைக்கின்றான்) “நீ வரைந்திருக்கும் இது யார்...காரணமின்றிக் கனலாதே... உன் காமதேவனுக்கு எனது இரதியைக் கொடுத்திருக்கின்றேன்”...ஹேஹே! என்னவோ இதன் பொருள்?

வத்ஸ:—யாரோ வொரு மாதரான் தனது காதலனது படிவத்தைத் தீட்டி, காமக்கடவுளென்று அதனைத் தந்தோழிக்குக்காட்டியிருந்தல்வேண்டுமென

எண்ணுகின்றேன்: அந்தத் தோழி இரகசியத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, காமன் மனாட்டியென்று அம்மாதின் உருவத்தையே அயலில் தீட்டினாள்போலும்.

வஸுந்:—இருக்கலாம்.

வஸுந்:—கேள், மீண்டும் பேசுகின்றது.

வஸுந்:—(உற்றுக்கேட்டு உரைக்கின்றான்). “நானுவானேன், பெருந்தகை உறவினைத் தேடிக்கொள்ளல், உன் இயற்கை மேன்மைக்கு ஏற்றதாகவே யிருக்கின்றது.”

வஸுந்:—இருக்கலாம், இருக்கலாம்.

வஸுந்:—உன்னுடைய கல்வித்திறமையை இத்தனைக் காட்டவேண்டா. இந்தப் பறவை பேசியுமுடிந்ததும், நானே அதன் பொருளை விளக்குவேன்—இந்த வானிதை வணப்பு மிகவுடையவள்.

வஸுந்:—அதனைப் பின்னர் பார்த்துக்கொள்வோம். முதலில் இது சொல்வதைக் கேட்கலாம்.

வஸுந்:—நல்லது; சொல்வதைக் கேட்டாயா: “இவ் விலைகளையுந் தண்டுகளையும் நீக்கிவிடு, என் துன்பத்தைத் தீர்க்கா, அவை.”

வஸுந்:—கேட்டேன், எல்லாம் விளங்கியது.

வஸுந்:—இந்தப் பறவை இன்றைக்கு என்ன பேச்சுப் பேசுகின்றது! இருப்பினும் இது சொல்வதற்கெல்லாம் என்னை பொருளுரைக்க முடியும்.

வஸுந்:—முடியலாம், முதலிற் கேள்.

வஸுந்:—நான்மறை வல்ல அந்தணன்போல் இது சந்தத்திலல்லவோ பேசுகின்றது.

வஸுந்:—யாது சொல்லியது, நான் கேட்கவில்லை.

வஸுந்:—“எனது நம்பிக்கை நிமிரமாட்டா உயரத்

தில் என் இதயத்தை நிறுவியுள்ளேன்—நாணந்தலைக் கொள்கின்றது. மரணமே யெனக்குத் தஞ்சம்”

வஸுந்:—உன்னைத்தவிர எந்த அந்தணன் இதனைச் சந்தத்தில் பேசுகின்றதென்று கூறுவான்.

வஸுந்:—வேறென்னவிது?

வஸுந்:—வசனம்.

வஸுந்:—வசனமா! நல்லது, அதன் பொருள் என்ன?

வஸுந்:—தன் காதல் கைகூடுமோ என்னுஞ் சங்கையால் ஓர் இளநங்கை தன் உயிரையே வெறுத்து இவை உரைத்தாளெனக் கொள்ளலாம்.

வஸுந்:—(உரக்கச் சிரித்து) இந்தச் சித்திரப் பேச்சுக்களையெல்லாம் விட்டுவிடலாமே. “தன் காதலை நான் ஏற்றுக்கொள்வேனோ என்று அம்மங்கை சங்கை கொள்கின்றாள்” என்று நீ இப்பொழுதே சொல்லிவிடலாமே. உன்னையன்றி வேறு யாரையே, கரும்பு விற் காமகை வரைந்திருத்தல் கூடும். (கை தட்டிச் சிரிக்கின்றான்)

வஸுந்:—அசடே, சும்மாவீரு. நின் களிப்புமிகு குரலிற்கஞ்சி அப்பறவை ஓடிவிட்டது.

வஸுந்:—வாழைச் சோலையில் சென்றமர்கின்றது; வா அங்குநாம் செல்வோம்.

வஸுந்:—காமன் கணைகளால் வருந்திய அம்மெல்லியல்மாதராள்தன் இதயத்தின் துன்பத்தைத் தோழிக் குரைக்கின்றாள்: அதனைக் கற்று வந்து இந்நாகணவாய்ப்புள் கூறிவிட, பாக்கியம் புரிந்தோர் செவிகளுக்கு அம்மொழிகள் நல்விருந் தாகின்றன.

(போகின்றனர்)

கழையோடைக் கண்ணகி

வருகைப் பத்து

திங்கட் பிளவும் முழுமதியும்

சேலுங் கயலுஞ் செம்பவளர்

திகழ்வெண் மணியும் பிறைபுரையுந்

திலத துதலுந் திருமுகமும்

வெங்கட் கலியும் மிகுபிணியும்

வீட்டும் விழியுந் திருவாயும்

விரவு மிருளும் நெஞ்சகமும்

விளங்க வுதிக்கும் நகைநிரையும்

தங்கக் கடக மணிச்செங்கைத்

தருவும் சேர விளங்கோவின்

தமிழுக் கொருநற் பெயருதவுந்

தண்டைத் தாளுந் காண்பதற்குச்

சங்கத் திரள்குல் கொண்டேறித்

தரளத் திரளீன் சாலிவயற்

றண்ணென் சோலைக் கழையோடைத்

தாயே வருக வருகவே.

1.

ஆகா வெப்ப முடலாற

அவனி வெயிலின் குடாற

அல்ல லுழந்த மன்னுயிர்கள்

அனைத்தும் வயிற்றுத் தீயாறப்

போகா விரவுத் தொழிலாறப்

பொல்லா வறுமைத் துயராறப்

புதுநெல் லமுதும் தயிர்பாலும்

பூரித் தெங்கும் பரிமாற

ஏகா திரைதேர் செம்பருந்தும்

இன்சொற் கிளியும் பகையாற

இனமுந் நிரைகள் நடையாற

எலியும் பாம்பும் வினையாடச்

சாகா வழதப் புன்னமேகந்

தந்து வந்து கனையாறுந்

தண்ணென் சோலைக் கழையோடைத்

தாயே வருக வருகவே.

2.

நீலக்கோல விதானத்து

நிரைவெண் டரளப் பந்தரிலே

நிறைபொற் குடமும் பாலிகையும்

நிமிர்பொற் சோதி மணிவிளக்கும்

பாலைப் புரையுந் கவரிகளும்

பலமங் கலமுந் கையேந்திப்

பண்ணைப் புரையுந் தாமொழியார்

பரவிப் பணிசெய் தருகுவா

மாலைக் காமுந் காதல்வம்

வந்து போகும் மணிவிழியும்

மதிசேர் முகமுந் தளர்நடையு

மாக வந்த மணக்கோலஞ்

சாலக் கண்கண் ளெமகிழத்

தவிராச் சிறுமைப் புரிநெகிழத்

தானே தோன்றுந் கழையோடைத்

தாயே வருக வருகவே.

3.

மலையிற் பிறவா மாமருந்தே
மலரிற் பிறவா நறுமணமே
வானிற் பிறவா முழுமதியே
வண்டிற் பிறவாச் செழுந்தேனே
அலையிற் பிறவாத் தெள்ளமுதே
அரவிற் பிறவா மாமணியே
அதனிற் பிறவாப் பேரொளியே
அன்பே யென்று சீராட்டுங்
கலையிற் பிரியாக் கோவலன்முன்
கண்கள் குளிர வுளம்வெதும்பக்
காட்டி நின்ற மணக்கோலங்
காணக் கொண்டோம் பேராசை
தலையிற் பிரியாக் கற்புடையார்
சரணஞ் செய்யும் பெருமாட்டி
சாலிப் பழனக் கழையோடைத்
தாயே வருக வருகவே.

வாழ்ந்த செல்வ மனைவிட்டு
வருந்திப் பெற்றோர் தமைவிட்டு
மாயா நிதியம் முழுவதவும்
வஞ்சக் கணிகை வசம்விட்டு
ஆழ்ந்த கவலை யுடனுண்ணை
அடைந்த கணவன் முகநோக்கி
ஐயா சிலம்பொன் றுளதென்ன
அதுவே முதலாய்ப் பொருளீட்டிச்
சூழ்ந்து கண்ணை யாருயிரே
தோகாய் வருக வெனவெழுந்து
தோன்றல் பின்னே நள்ளிருளில்
துணிந்து நடந்த பொற்கோலம்
தாழ்ந்து வணங்க மனங்கொண்டோம்
சரணம் சரணம் பெருமாட்டி
தவறு தீர்க்குங் கழையோடைத்
தாயே வருக வருகவே.

கன்னிப் பொருரைச் திருநாடன்
கள்வ னென்று பழவினையால்
கருதா தந்தோ திங்கிழைப்பக்
கதிரோன் றண்ணைக் கரிபோக்கி
மன்னிப் பேரத் தரணியிலே
வந்து தோலா வழக்காடி
மதுரை யெரித்த திருக்கோலம்
மணியே காண நனிவிழைந்தோம்
வன்னச் செங்கால் பநடுநாரை
மகிழ்ந்து புன்னை மரமீதும்
வருடை நிரைக ளதன்கீழும்
வண்டி னிசையிற் கண்டுயிலும்
தன்னிற் றானே நிகரான
தலமுந் தீர்த்தக் கூவலும்
சாருந் தெய்வக் கழையோடைத்
தாயே வருக வருகவே.

பாலைப் பழித்த மொழியாளே
ப்டையைப் பழித்த விழியாளே
பணியைப் பழித்த விடையாளே
பச்சைக் கிளியே மடமயிலே
சோலைக் குயிலே மதுரைநகர்
தொலைய நடந்தீ ரேழாநாள்
சூடா வஞ்சி நகரெய்தித்
தொடுகுள் நேறி வேங்கைக்கீழ்

மேலைச் சுரர்பூ மாரிபெய
விண்ணின் நிழிந்த விமானத்தில்
விரும்புங் கணவ னுடனேறும்
மெய்மைத் தெய்வத் திருக்கோலம்
சாலக் கண்டு களிகூரச்
சாரும் நெஞ்சத் துயர்தீரச்
சமயத் துதவுங் கழையோடைத்
தாயே வருக வருகவே.

7.

அழியாத் தெய்வத் தமிழ்மொழியை
அன்னை போலப் பாராட்டி
அதனைப் பழித்த வாரியரை
அடல்வெம் போரில் கைப்பிடித்தே
ஒழியா விமையத் தலையுடைத்த
உருவக் கிலையைத் தலையேற்றி
ஓதும் முறையில் பூசைசெய
உடனே வானில் வெளிவந்த
பழியாத் தெய்வத் திருக்கோலம்
பார்த்துப் பார்த்துக் களிகூரப்
பலநா ளாசை நனிகொண்டோம்
பவாய் பூவாய் பசுங்கிளியே
தனியார் தலமுந் தீர்த்தமுஞ்
சாற்றும் மூர்த்தி மூன்றுமுள
தண்ணென் சோலைக் கழையோடைத்
தாயே வருக வருகவே.

8.

வாட்டா நின்ற கொடுஞ்சுரத்தால்
வருந்துஞ் சிறுவர் தைப்பொங்கல்
வந்த தாகப் பச்சரிசி
வாழைப் பழமுங் கைக்கொண்டே
நாட்டார் களிப்பச் செல்கிற்ப்பும்
நறுநீர்க் கூவலமுதருந்தி
நலிவு தீர வருகிற்ப்பும்
நல்ல விசாகத் திருநாளில்
காட்டா ரீந்தின் கனியருந்திக்
கரும்பு வெட்டிக் கையேந்திக்
களிசேர் சிறுவர் வினையாடுங்
காட்சிச் சிறப்பும் லீங்காத
பாட்டார் தலத்தில் வந்தருளும்
பாவாய் பூவாய் பசுங்கிளியே
பண்ணூர் தவமே தவப்பயனே
பழிதீர் கற்பின் பூங்கொம்பே
தாட்டா மரைகள் நனிதீண்டத்
தவத்தால் வந்த குருதேவன்
சாருந் தெய்வக் கழையோடைத்
தாயே வருக வருகவே.

9.

அன்னே வருக கற்புநெறிக்
காசீ வருக வணிகர்குலத்
தணியே வருக நல்லுயிர்கட்
கன்பே வருக மாற்றியர்ந்த
பொன்னே வருக மழலைபொழி
பூவாய் வருக பொன்னுலகப்
பொற்பே வருக வெனவடியார்
போற்றி நின்று மனமுருக
மின்னே போல வவர்முன்னே
வெளிப்பட்ட ருளுந் திருவடிவம்
விழிகள் குளிரக் காட்டென்று
வேண்டின் மறுக்க விதியுண்டோ

4.

5.

6.

தன்னே ரில்லா மாமணியே
சஞ்சி வினியே புன்னைவளர்
தண்ணென் சோலைக் கழையோடைத்
தாயே வருக வருகவே.

10.

கழையோடைக் கண்ணகி வரலாறு:—

வார்கடலுடுத்த மணிதிகழ் இலங்கையின் வடகோடியிலே தேவரும்வியையுந் தெய்வத்தன்மை யமைந்த யாழ்ப்பாணத் திருப்பதியில் வானுறு சோலை மருதநல் வைப்பும், தேனுறு முல்லைச் சீர்கால் புறமும் மன்னிய நெய்தற் புன்னையக் காணலும் தலைமயங்கிய நலாலியூரின் கண்ணை கழையோடை என்னுமித் தெய்வத்தலம் உளது.

இங்கே, தேவரும்தொழுந் தெய்வக்கற்பின் பாவைநல் லாளாகிய கண்ணகிதேவி கோவில்கொண் டெழுந்தருளி

யிருக்கின்றார்—இது மிகப் பழைய தலம். சூர்த்தி விசேடம், தலவிசேடம் தீர்த்தவிசேட முடையது.

உண்பவர்கள் பிணிரீக்கி உடம்புநலன் தருகின்ற ஓர்நறுநீர்க் கூவல் இங்கே உண்டு.

வெள்ளைப் பாம்பும் வெள்ளைக் கீரியும் வெள்ளை எலியும் உறவாடி விளையாடிய மேன்மை மிக்கது இத்தலம். சூர்த்தியும் அற்புதமான சூர்த்தி.

கண்ணகிதேவி களையோடு வந்து இளைப்பாறிய இடம் என்பதனால் இது “களையோடை” எனப் பெயர்வாய்ந்த தென்பர்.

மழைவறந் கூர்ந்த காலத்தும், ஊரிலே தொழுநோய் முதலிய பரவியகாலத்தும் கண்ணகிதேவிக்கு விசேட பூசைசெய்து கோவல்கையைப் படிக்க, மழைபெய்து நோய் நீங்கும் புதுமை இன்னும் உளது.

சுளாமணி

[699-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

இரத்தபுரச் சருக்கம்.

சயம்பவையின் வளர்ச்சியை வெளிப்பாடாகக் கூறாமல் குறிப்பினால் நம் கருத்திற்படியுமாறு புனைந்துரைக்கும் இரத்தப் பாடல்களில் வடநூல் வல்லார்பரக்கப் பேசிய புகழ்ந்துரைக்கும் த்வனி அல்லது உள்ளுறைப் பொருளின் அழகைக் காணலாம். மடியீதும் மார்புமீதும் தோள்மீதும் தொடைமீதும் வைத்து முத்தாடிச் சிராட்டிப் பாராட்டி வளர்ப்பதனைத் “தொடப்பாடு நவீனந்தே” என்று சுட்டினார். பின்னே அக்குழந்தை காதுகுத்தப் பெற்றுச் சிறப்புறுவதனைக் “குண்டலவாண்முகம்” என்று குறித்து வைத்தார். அவர் இளமைப்பருவத்தில்திரிபுகூடாது நிற்பதனால், நடக்குந்தோறும் குறுமயிர் நிரைகள் அசைந்து முகத்தில் விழுவதனை “வண்டு சூழ் மலர் போன் நளகக் கொடிகொண்டு சூழ்ந்து குண்டலவாண்முகம்” எனப் புனைந்துரைத்தார். இளமையிலே குழவிகளின் பார்வை பிறழும் பார்வையன்று; நிலைத்த பார்வையே யாம். இமைகொட்டாது ஒரு பொருளை நிலைத்துப் பார்ப்பதே அக் குழவிகளுக்கு வழக்கம்; கருவிழி இயங்கக் தொடங்கிப் பழக்கத்தால் சுயல்போல விரைந்து இயங்குவது சிறிது கழித்துத்தான். ஆகவே அவ்வளர்ச்சியைக் “கெண்டை கண்களிருட்” எனப்புகழ்ந்தார். சிறுகுழவியின் புருவம் கறுத்துக் கடைகுழைந்து நிற்பதில்லை. சில ஆண்டுகள் கழித்தபின்னர்த்தான் அவ்வழகைக்காணலாம். அந்த நிலையையும் சயம்பவை அடைந்தமையைப் “புருவஞ்சிலை” எனக் குறித்தார். “உண்டுகொல் என உண்டு மருங்குலே” என்பது முன் நாம் காட்டியது போல, அடுத்ததோர் வளர்ச்சியாம். அறிவாராய்ச்சி செய்யத் தொடங்குவது அடுத்தபடியாகும்; அவ்வளர்ச்சியைப் புருவக்கொடியின் நொசிதலாகப் புனைந்துரைத்தார். ஐயுணர்வும் மெய்யுணர்வும் பழுத்துப் பயன்பட இதுபோது முளைவிடின்றன இவ்வாறு!

36. இவ்வளர்ச்சியை ஒருங்கியைவைத்துக்கண்டு கூத்தாடுகின்றார் தோலாமொழித்தேவர். அச்சிறுமியின் கண்ணிலே அருளானது வளரவளர அவருடலில் ஏரெழில்வளர்கின்றகாட்சி கடவுளரே காணத்தக்க காட்சியாம். மண்ணவர்க்கும் இது கிட்டியதே! அருள்மலரமலரும் கண்ணைக் காண்கின்றனர் விண்

ணவர்கள். அவள் விழிக்குந்தோறும் இவ்வருளுலக வாழ்வு நமக்கில்லையே என ஏங்குகின்றனர். இவ்வருட்கொடி நம்முலகின்றின்றும் இழிந்துபோய் அங்கு மலர்கின்றீதே என எண்ணித் தம் பேரிழவிற்றுப் பெரிதும் வருந்துகின்றனர். அருள்கொண்டு அமலங்கராக விழிக்கும் இச்சிறுமியின் ஏரெழில் நாளுக்கு நாள் வளர்வெய்துகின்றது. காண்கின்றனர் இம்மண்ணுலகினர். அவர்கள் உள்ளத்தே அன்பு வேருன்றி வளர்கின்றது. விண்ணவரும் விரும்பும் அவ் வருட்கொடி இம்மண்ணில் வருமாலை அதனை இவர்கள் விரும்பிப் போற்றுவதனைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ! இம்மண்ணிலே அன்பு வேருன்ற இவ்வொளி வளர்வதோ என வியந்து “மண்ணவர்” என்றுகூறுது ‘மண்’ என்றே விட்டுவிடுகின்றார் தோலாமொழித்தேவர். இதனைப் பெண் என்போமா? ஈதே பெண் வடிவுகொண்ட கடவுள்: தொழப்பாட்டோடு தோன்றிய குழவி பெண்ணைக்காக வளர்தலும் இயல்பே. பெண்ணைவெறுப்பவர் சமணர்கள் என்றகொள்கையை இந்தத் தமிழ்ச்சமணராம் தோலாமொழித்தேவர் எவ்வளவு அழகாக இங்குமறுக்கின்றார்? இப்பெண்வடிவுகொண்ட கடவுள் இவ்வாறு கண்ணுக்குத் தோன்றாமாறு இங்குவந்து பிறந்தபின்னரேகடவுட்டன்மையாம் பேரழகனை விண்ணவர் கண்ணும் மண்ணவர் கண்ணும் கண்டு களிக்கின்றன. இவ்வாறு பெண்ணையும் கடவுளாக்கிய தேவர், அழகையே கடவுட்டன்மையாக்கி “ஸ்த்யம் ஞானம் சிவம் சந்தரம்” என அழகுவழிபாடு புரிகின்றார்.

37. மேலே பெண்டன்மை வளர்வதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார் தேவர். காமப்பேய்பிடித்தாடும் இக்காலத்தார் கொங்கை என்பதை இடக்கர்ச்சொல் என எடுத்துவிட்டு அச்சொல்லிருந்த விடத்தில் புள்ளிகளிடீ அச்சுகுகின்றனர். புள்ளியுள்ள விடத்திலேசிறுவர்கள் அந்தச் சொல்லைப்பெய்து புன்சிரிப்புக்கொள்ளுகின்றனர். இது யாரையோ ஏமாற்றுவது? “தாய், முலைப்பாலுண்டு வளர்ந்தவர் பேச்சோ, அல்லது கழுதைப்பாலுண்டு வளர்ந்தவர் பேச்சோ” என ஒருபெரியார் வேறேரிடத்தில்கூறியது நினைவிற்கு வருகிறது. வீனலின் அழகிய கல்வடிவம் யவனர்களால்செதுக்கப்பட்டு உலகிற்கோர் அழகுவளக்காகப்பொலிகிறது.

அக்கற்றச்சன் கையை இவர்கள் வெட்டிவிடுவார்கள் போலும். கற்றச்சன் மூளிவடிவம் செதுக்கினால் கல் லைக்காய்ச்சிக் குடித்துத்தான் அவன் பிழைக்கவேண்டும். ஆனால் பாவலன்மட்டும் மூளிவடிவம் செதுக்கி வாழவேண்டுமாம். இல்லையேல் பெண்களும் பிள்ளைகளும் ஒதலாகாத இடக்கர்ப்பு பாடல்களைப் பாடுகிற இழிந்த மகனாகின்றான். ஆகவே துறவியும் இதனை வாயாற் சொல்கின்றாரே எனத் தோலாமொழித்தே வருக்கும் ஒருபழி பிறக்கின்றது. துறவி பாடுவதனாலேயே இதனைத் தூய்பாடல் எனலாம். தாய்முலைப் பாலுண்டார் இதுபாடத் தட்டில்லைஎன்க.கொங்கை போதருவான் குமிழ்கின்றன. தோழியர் அங்கராகம் பூசுகின்றனர். அருகேபொழிலில், நீண்டதொரு கொடி வளர்கின்றது. அதிலே அன்மலர்ந்த பூக்கள் நிறையப் பூத்தள்ளன. பூநிறையத் தேனொழுதி வழிகின்றது. இச்சமையால் அக்கொடி தளர்ந்தொசுகின்றது. அக்கொடியைப்போல இவளும் ஒசுகின்றாள். கைபட்டதும் ஒசுந்து நிற்கின்ற இவள் மேல்பூச்சுப் பூசுவதைப் பொறுப்பாளோ? ஏன் பொறுக்கின்றாள் இப்பெண்கொடி? ஒப்பனையில் நாட்டமோ? இல்லை, அவளுடைய உள்ளத்தியல்பைப் பாடும் என ஒரு உயர்நிலையைக் காட்டுகின்றார்.

பெயக்கண்டு கஞ்சன் டமைவர் நயத்தக்க நாகரிகம் வேண்டி பவர்”

என்ற வள்ளுவர் கருத்தை, முந்தையிருந்து நட்போர் கொடுப்பின் நஞ்சும் உண்பர் நனிநா கரிகர்

என நற்றிணைப்புவர் ஒருவர் பாடுகின்றார். ஆகவே அன்புள்ள தோழியர் தனக்கு அழகூட்ட எண்ணிய போது மறுக்கவஞ்சிப் பொறுத்துக்கொள்கின்றாள்; ஈதே அருளுலக நாகரிகம்.

38. மேலும் சில திங்கள் கள் கழிகின்றன. கொங்கையால் தளர்ந்த அவள் இடைசிறிது குழைவெய்துகின்றது. இயற்கையிலேயே பெண்களாயினோர் மங்கை நிலையை யடையவதன்முன் அழகுற முல்வொடியலாக வளைந்து நிற்பார். அதனைக்கொங்கையின்மேல் ஏற்றிப் பாடுவதும் வழக்கம். நறுங்குழல் மங்கைமார் பலரும் சூழநின்ற திங்குவரா தபடி காப்பவள்கின்றாள். ஒரு செடிக்குவேலியிட்டிக் காப்பது போலவாகும் இக்காவல். இளமையில் இத்தகைய காவல் வேண்டிவதொன்றே. இம்மட்டே செய்யவேண்டுவது; பின் இயற்கைதானே பூத்துக் காய்த்துப்பழுத்து இனிக்கும். “Kinter gartan” என்று குழந்தைகளைத் தோட்டம் எனப் பேசுவார் இக்கருத்தையே இந்நாளில் போற்றுகின்றனர். இதனையே “வளர்ந்து” என்ற சொல்கொண்டு சுட்டுகின்றார் நம் தோலாமொழித்தேவர். வளர்தலைச் சுட்டுதலின் “காவல்” என்பது களைகட்டல் வேலியிடல் முதலிய காவல்களையே சுட்டுவதன்றிச் சிறையாகிய காவலை இங்குச் சுட்டவில்லை என்க. மங்கையாய் நின்ற பெண்கள் இவளோடு ஆடியாடிக்களித்து முன்னடிவைத்துச் சென்று அவருக்கு வழி காட்டுகின்றனர். “வானத்தை முட்டும் இம்மலையை யாரும் நம் மன்னவனது பழமையான் குடியில் அதனை வாழ்விக்கப் பெண்களிற் சிறந்து தோற்றிய நங்காய் போற்றி” என வழிபட்டு வருகின்றனர். இவ்வாறு ஒவ்வொரு குழந்தையும் பாராட்டப்பட்டாலன்றே கல்வியை நன்கு கற்றுத் தேர்ச்சி பெறும். இந்துட்பத்தையும் காண்க. இளமையிலேயே அவள் பெருமை விளங்குதலின் இவ்வாறு உடன்றின்று பழகியவரும் போற்றுகின்றனர். இங்ஙனம் தொழ்ப்பாடும் வழிபாடுமாக வளர்க்கின்றார் தோலாமொழித்தேவர் தமது வரலாற்று நங்கையை.

தமிழ் நாட்டு வணிகர்

ஒரு நாட்டின் நாகரிகத்துக்கு முதற்காரணமாயிருப்பது அதன் செல்வம்குதியாகும். செல்வ வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரிவனவற்றுள் தலை சிறந்தது வியாபாரம்; ஆதலின் வாணிகமே ஒரு நாட்டு நாகரிகத்தின் சிறப்புக்குப் பெரிதும் உதவியாயிருப்பதாகக் கருதப்படுகின்றது.

ஆதிகரால் தொடங்கி மக்கள் மேற்கொண்டு செய்துவரும் ஒவ்வொரு தொழிலும் ஒவ்வொரு கடமையாகவே கருதப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. சீரத்தின் அங்கங்கள் எல்லாம் வேலை செய்வதனால் சீரம் எப்படிப் பாதுகாக்கப்படுகிறதோ அப்படியே தேசத்தின் சேஷமத்துக்குப் பல தொழில்களும் உதவுகின்றன. ஒவ்வொரு தொழிலும் அதனைச் செய்பவர்களுக்குப் பயனளித்துவந்தாலும் பரோபகாரமாகவே இருப்பதால் சிறந்த தருமமாகவும் எண்ணப்படும்.

நாகரிகம் மிக்க மேடுகள் வியாபாரத்திற் சிறந்த நிலையை உடையனவாக இருக்கின்றன. நம்முடைய தமிழ்நாடு முற்காலத்தில் வியாபாரத்திலும் பிறவற்றிலும் உயர் நிலையை அடைந்து இருந்தது. இதனைப் பழைய தமிழ் நூல்களால் நாம் அறியலாம்.

தொழில்களிற் சிறந்தவாகச் சொல்லப்படுவன உழவும் வாணிகமுமாகிய இரண்டுமேயாம். ஒருவர் பிறருக்கு அடிமைப்படாது உரிமையோடு செய்யும் இவ்

விரண்டும் பலநூல்களிற் சிறப்பித்துப் பாராட்டப்படுகின்றன. வேளாண்மையினால் விளைவிக்கப்படும் பொருள்களும் கைத்தொழில்களால் உண்டாக்கப்படும் பொருள்களும் பலநாட்டாரும் பெறும்படி செய்வித்தலில் வாணிகம் உதவுகின்றது. மனிதனுடைய வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய பொருள்கள் யாவும் ஒத்திலேயே கிடைத்தல் அரிது. ஆதலின், பலவேறு இடங்களில் உண்டாக்கப்படும் பலவேறுவகைப்பொருள்களை மனிதர்களுக்குப் பயன்பெறச் செய்யும் முயற்சியே வாணிகமாகும்.

இந்த வாணிகத்தினாலேயே வடமலையிற் பிறந்த பொன்னும் தென் மலையிற் பிறந்த சந்தனமும் குடகடற்பவளமும் தென்கடல்முத்தும் ஒருங்கே மனிதராற் பெறப்படும் நிலையில் சேர்கின்றன.

வாணிகத்தைப் பரம்பரையாகச் செய்துவரும் மரபினர், வணிகர் வைசிய ரெனப்படுவார். அவர்களிற் பலவகையினர் உண்டு. தனவைசியர், கோவைசியர், பூவைசியர் என்பார் ஒருவகைப் பிரிவினர். இப்பர், கலிப்பர், பெருங்குடி வாணிக ரென்பார் வேறொருவகைப் பிரிவினர்; இப்பிரிவினர் தாம் கொண்ட பொருளளவாற் பெயர் பெற்றனர். தாம் செய்யும் வியாபாரத்தாற் பிரிக்கப்பட்ட கூலவாணிகர், பொன்வாணிகர், அறுவை வாணிகர், மணி வாணிகர் முத

வியபிரிவினரும் உண்டு. சேனைவாணிகர் என்பவரைப் போன்ற உத்தியோகப் பிரிவினரும் உண்டு.

தமக்குரிய நூல்களை ஒதுதல், தமக்குரிய யாகங்களைச் செய்தல், தாம் பெற்ற பொருள்களை நல்வழியில் ஈதல், உழவு செய்வித்தல், பசுக்களைக் காத்த லென்னும் ஐந்து வணிகருக்குரிய தொழில்களென்ற தொல்காப்பியத்துட் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அவர் அரசர்களால் பெரிதும் மதித்துப் பாராட்டப் பெற்றனர். இமய வரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதனென்னும் சேர அரசன் தன்நாடுகாத்துவரும் சிறப்பைப்புகழ்ந்து பாடிய குமட்டூர்க் கண்ணனா ரென்னும் புலவ ரொருவர் ஒரு பாட்டில், 'உன்னுடைய நாடு நோயும் பசியும் இல்லாமல் விளங்கும்படி நீ காத்துவருகின்றாய்' என்னும்பொழுது அவன் காக்கும் முறையை விரித்துச் சொல்லுகிறார்; 'பலவகை உணவுபண்டங்களைவிற்கும் வணிகருடைய குடிக்களைக் காப்பாற்றி வருகின்றாய்' என்னும் கருத்தை அமைத்தது,

“கூலம் பகர்நர் குடிபுறந் தராசு”

என்று கூறியிருக்கின்றார். இதனால் ஒரு நாட்டின் இன்பவாழ்க்கைக்கு வணிகரைப் பாதுகாத்தல் இன்றியமையாததென்பதும் அங்கனம் செய்தல் அரசன் கடமைகளில் ஒன்றென்பதும் தெரியவருகின்றன.

தமிழரசர்கள் தங்களுக்குள் போர்நேர்த் காலங்களில் தூதாக அனுப்புதற்கு உரியவர்களுள் வணிகரும் ஒருவகையினர். அரசர்களது நிலையை உணர்ந்து சினமின்றித் தாம் கூறுவதைச்சுருங்கச்சொல்லி விளங்கவைக்கும் ஆற்றலுடைமையால் அவர் அத்தொழிற்கு உரியராயினர். பண்டங்களை விற்கும் போதுகூடச் சுருங்கப் பேசி விளங்கவைக்கும் இயல்புடையவர்கள் அவர்கள். இதனை,

“புல்லியோர் பண்டங் கொள்வார்

வினவின் அப் பொருள்தம் பக்கல்

இல்லெனின் இனமாயுள்ள

பொருளுரைத் தெகிரம் றுத்தும்

அல்லதப் பொருளுண் டென்னின்

விலைசட்டி யறுத்து நேர்தும்

சோல்லினும் இலாபங் கொள்வார்

தொன்மர பிருக்கை சொல்வாம்”

(திருவிளையாடற் புராணம்.)

என்னும் செய்யுளால் அறியலாம்.

அரசர்களும் வணிகர்களும் கலந்துபழகினார்கள். அதனால் வணிகர்கள் இளங்கோக்களெனக்கூறப்படுவார்கள். காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வீதியில், 'அரசகுமாரும் வணிக குமாரும் குதிரைகளின்மேலும் களிற்றின்மேலும் ஏறி ஒருங்கே சென்றனர்' (சிலப்பதிகாரம் அந்திரவிழுவரேடுத்த காதை, 158-60) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கியால் அரசருக்கும் வணிகருக்கும் இருந்த நட்பு விளங்குகின்றது. அரசர்களால் அவர்கள் பலவகையான சிறப்புக்களைப்பெற்றார்கள். எட்டியென்னும் பட்டமும் அதற்குரியதாகிய பொற்பூவொன்றும் அவர்களுக்கு அளிக்கப்பெற்றன. சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவகசிந்தாமணி, குண்டலகேசி முதலிய நூல்களில் வணிகரைப்பற்றிய பல செய்திகள் காணப்படும்.

'வணிகர், தம் தொழிலை அறநெறி தவறாமல் செய்துவந்தார்கள். பிற்பாற் பெறும்பொருளை மிகுதியாகப் பெறாமலும் தாம் அளிக்கும்பொருளைக்குறைவாகக்கொடாமலும் இலாபத்தை வெளிப்படச்சொல்லி விற்றுவந்தனர். பிறர் பொருளையும் தம்முடையனபோற்கருதிப் பிறருக்குத் துன்பம்வராமற் பாதுகாத்து வந்தனர்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலும் மதுரையிலும் வணிகர்கள் மிகுதியாக இருந்தனர். அவ்விரு நகரிலும் நாள்நாள் காடி என்னும் காலிக் கடைத்தெருவும் அல்லங்காடி என்னும் மாலிக் கடைத்தெருவும் இருந்தன. இவற்றிற் பண்டம் விற்போர் தம்மிடம் உள்ள

பண்டங்கள் இன்னவென்பதைக்காட்டுவதற்கு அறிஞரியாகச் சிலவகைக் கொடிகளை நாட்டி வைப்பார். இரவிற்கொடியினற புலப்படுத்த இயலாதாகையால் பலவகை விளக்குகளால் அதனைப் புலப்படுத்தினார்கள். இச்செய்திகள் சிலப்பதிகாரத்தாலும் பட்டினப்பாலையாலும் விளங்கும். இவ்வழக்கங்கள் இக்காலத்தில், புகைவண்டிகளுக்குக் காட்டும் குறிகளாகப் பகலிற் கொடிகளையும் இரவில் விளக்குகளையும் உபயோகிப்பதைப்போன்றனவாகத் தோன்றுகின்றன.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் பட்டினப்பாக்கம் என்றும் மருவூர்ப்பாக்கம் என்றும் இரண்டு பெரும் பிரிவுகள் உண்டு. அவற்றுள் பட்டினப்பாக்கமென்பது கடற்கரையை அடுத்திடும். அங்கேபெரும்பாலும் வணிகர்களே வசித்தார்கள்; சங்கச்சாலை இருந்தது; களங்கரை விளக்கமும் இருந்தது; "தாழைநிறைந்த தெருக்களில் அரசனுக்குரிய பொருள்களைக்காக்கும் காவலாளர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் சலிப்பின் நிச்சங்கங் கொள்வார். கப்பலிலிருந்து நிலத்தில் இறக்கப்படுவனவும், நிலத்திலிருந்து கப்பலில் ஏற்றப்படுவனவுமாகிய அளவில்லாத பண்டங்கள் முன்றிலில் மலைபோலக் கிடக்கும் மாடங்களில் உள்ள மகளிர்கள் கைகளைக்கூப்பி, வெநியாடும் மகளிரோடு பொருத்திவெய் ந்குழல் முதலியவற்றை வாசிக்க விழாக்கொண்ட ஆவணத்தைபுடையது அப்பட்டினம். தெய்வத்திற்காக எடுத்த கொடிகளும் விலைப்பண்டங்களை அறிவித்தற்குக் கட்டிய கொடிகளும், ஆசிரியர்கள் வாதுகருதி வைத்தகொடிகளும், கப்பலின் கூம்பிலுள்ள கொடிகளும், பிறவும் நகர்ப்பக்கத்தில் விரவியிருக்கும். அங்கே கடல் வழியே வந்த குதிரைகளும் நிலத்தின்வழியே வந்த மிளகுப் பொதிகளும், இமயத்திலுண்டான மணிகளும் பொன்னும், குடகுமலையிற் பிறந்த சந்தமும் அகிலும், கொற்கைத்துறையிற் பிறந்த முத்தும், கீழ்கடலில் உண்டான பவளமும், கங்கையில் உண்டான பொருள்களும், காவிரியில் உண்டான வளங்களும், சமூகநாட்டிலிருந்து வந்த உணவுப்பொருள்களும், காழகநாட்டுப்பொருள்களும் பிற அரிய பொருள்களும், கூடி வளம்மிகுந்த பரந்த இடத்தைபுடைய தெருக்கள் உள்ளன. பின்னும், அப்பட்டினம் வணிகர் நெருங்கியிருக்கும் இருப்பிடங்களுள் பல்வற்றை உடையது. அவ்வணிகர்கள் வலையருடைய மனைகளின் முன்னே நீரில் மீன்கள் அச்சமற்றுத்திரியவும் அச்சாதியாரிடமிருந்து கொலையை நீக்குவார்கள்; கள்வரிடமிருந்து களவுத்தன்மையைப் போக்குவார்கள்; தேவர்களுக்கு ஆகுதிகளைக்கொடுத்து வழிபடுவார்கள்; பசுக்களையும் எருதுகளையும் பாதுகாப்பார்கள்; உணவையும் பிறவற்றையும் உரியார்க்கு அளித்து துகத்தபுலியுள்ள பகலானிபோல நடுவுநிலைமையை புடைய நெஞ்சினராய் உண்மையைக்கூறித்தம் பொருள்களையும் பிறர் பொருள்களையும் ஒப்பநினைந்து, கொடுக்கும் பண்டத்தின் மதிப்பிற்கு அதிகமாகப் பொருளைக் கொள்ளாமலும் கொள்ளும் பொருளுக்குக் குறையப் பண்டங்களைக் கொடாமலும் பல பண்டங்களை இலாபத்தை வெளியாகச்சொல்லி விற்பார்கள்' என்று பட்டினப்பாலையில் அவர்களே பற்றிய செய்திகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

ஊனுண்டோர் இயல்பையும் களவுசெய்வோர் இயல்பையும் மாற்றும் திறமை அவர்கள்பால் இருந்தமை அவர்களுடைய சிறந்த தன்மையை விளக்குகின்றது. நல்லுரையினாலும் அறச் செயலாலும் அத்தகைய செயல்களை அவர்கள் செய்து வந்தார்கள். அவர்களது ஈகைச்சிறப்பைப் பாராட்டி ஒரு பழைய செய்யுள்,

“சுட்டிய தெல்லாம் இதன்பொருட் டென்பதே காட்டிய கைவண்மை காட்டினர்-வேட்டொறும் காமருதாரச் சென்னி கடல்குழ் புகார்வணிகர் தாமரையும் சங்கும்போல் தந்து”

என்று கூறுகின்றது; 'சோழ அசனுக்குரிய காவிரிப் பூம்பட்டினத்திலுள்ள வணிகர்கள் பதமநிதியையும் சங்க நிதியையும் போலப் பெருள்களை வழங்கித் தாம் ஈட்டிய செல்வமெல்லாம் அறம் புரிவதற்கேயா மேல்பதை விளக்கும் கொடைத் திறத்தைக் காட்டினார்கள்' என்பது இதன் கருத்து. ஆலயத் திருப்பணி முதலியவைகளிலும் வித்தியா தருமங்களிலும் இக்காலத்தில் ஒப்பற்று விளங்கும் தனவணிகர்களுடைய கைவண்மைக்கும் இச்செய்யுள் பொருத்தமாகத் தோற்றுக்கின்றது.

தமிழ் நாட்டு வணிகர்கள் பிற நாட்டாரோடும் வாணிகம் புரிந்துவந்தனர். பிற நாட்டு வணிகர்கள் இந்நாட்டுக்கு வந்து பல பண்டங்களைப் பெற்றுச் சென்றார்கள். தமிழ் நாட்டு வணிகர்கள் ஈழம், காழகம், கடாரம் (பர்மா), சீனம், சோனகம், யவனம் முதலிய நாட்டு வணிகர்களுடன் வியாபாரம் செய்தனர். கப்பல் வியாபாரம் மலிர்திருந்தது. யானைகளும் குதிரைகளும் கப்பல்களில் வந்து இறங்கின. உள்நாட்டில் வியாபாரம் செய்யச் செல்லும் வணிகர், கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்றார்கள். அக்கூட்டத்துக்குச் சாத்து என்று பெயர். வணிகர்களுள் சாத்தன், சாத்தப்பன் என வழங்கும் பெயர்கள் பழையகாலத்தில் சாத்துக்குத் தலைவனாக இருந்தவர்களது பெயரிலிருந்து வந்தனவாகத் தோற்றுக்கின்றன. வேறுநாட்டுக்குச் செல்லவிரும்பியவர்கள் அந்த வணிகர் கூட்டத்தையே துணையாகக் கொண்டு சென்று வந்தார்கள்.

பல நாட்டு வணிகர்களோடும் பழகுவதனாலும் பல நாடுகளுக்குச் சென்றுவருதலாலும் அவர்களுக்குப் பலதேசத்து மொழிகள் தெரிந்திருந்தன. மணிமேகலையில், சாதுவனென்னும் வணிகனொருவனுக்கு நாகசாதியினருடைய பாஷை தெரிந்திருந்ததென்றும், தன்னைக் கொல்லவந்த நாகர்களிடம் அவன் அப்பாஷையிற் பேசி அவர்களாற் போற்றப்பட்டானென்றும் ஒருசெய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. பலதேச சஞ்சாரத்தால் அவர்கள் உலக அதுபவமும் கூரிய அறிவும் வாய்ந்தவர்களாக இருந்தனர். கணக்கு முதலிய கலைகளில் அவர்கள் சிறந்த ஆற்றலுள்ளவர்கள்.

வணிகர்களுள், பழைய காலத்திலும் பிற்காலத்

லும் பல புலவர்கள் இருந்தார்கள். டோன் வாணிகனார், மதுரை அறுவை வாணிகள் இளவேட்டனார், மதுரைப் பண்ட வாணிகள் இளந்தேவனார் என்பவர்கள் சங்க நூல்களால் அறியப்படுபவர்கள். ஐம் பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்றாகிய மணிமேகலையைச் செய்த கீத்தலைச் சாத்தனாரும், வேறொன்றாகிய குண்டலகேசியை இயற்றிய நாத குத்தனாரும் வணிக மரபினரே.

செங்கற்பட்டுக்கு அருகிலுள்ள திருக்கச்சூரென்னும் ஸ்தலத்திலுள்ள சாஸனமொன்றில், சாத்தனார் வழிவந்த ஒருவரைப்பற்றிய செய்தி காணப்படுகிறது. அவருக்குப் பெருமப்பி பென்னும் பட்டம் உண்டென்றும் தெரிகிறது. பாண்டிய அரசனுக்கு மந்திரியாக இருந்த குலச்சிறைநாயனார் அப்பட்டம் உடையவர். தக்கயாகப் பரணி பென்னும் நூல் உரையில் பெருமப்பி பென்னும் பட்டம் அரசனுடைய மந்திரிகளுக்கும் அவர்களைப்போன்ற பெரிய அதிகாரிகளுக்கும் வழங்கப்படுவதென்று தெரிகின்றது. ஆதலின், சாத்தனார் வழிவந்த பெருமப்பி ஒரு பெரிய அதிகாரி யென்று கொள்ளலாம். அதனால் வணிக மரபினர் அரசர்களுக்கு மந்திரிகளாகும் பெரிய அதிகாரிகளாகவும் இருந்தமை பெறப்படும்.

பெரிய புராணத்திற் சொல்லப்படும் நாயன்மார்களில் இயற்பகையார், அமர் நீதியார், மூர்த்தியார், காரைக்கா லம்மையார், கலிக்கம்பர் என்னும் ஐவரும் வணிக மரபினர். இவருள் மூர்த்தி நாயனார் சிவ பெருமான் திருவருளால் அரசராக இருந்து ஆண்டு வந்தார். அச் செயலால் வணிகர் அரசரிமையைப் பெறுவது முண்டென்று தோற்றுக்கின்றது. பதினொராவது திருமுறையிலுள்ள நூல்களை இயற்றிய பலருள் ஒருவரும் பெருந்திறவினருமாகிய பட்டினத்தடி களின் பெருமையை அறியாதார் யாவர்? அவர், வணிகமரபிற் பிறந்து என்றும் குன்றாத பெரும்புகழை அம்மரபிற்கு உண்டாக்கினார்.

இவர்களை யன்றிப் பிற்காலத்தில் வணிகருட் சிறந்த பெருமக்கள், புலவர்கள் முதலியோர் பலர். அவர்களைப்பற்றிய செய்திகள் விரிவுடையனவாதலின் இதனோடு நிறுத்துகின்றேன். —“தனவணிகள்”

க ல ா ந ி ல ய ம்

முன்னைய வால்பூம்கள் இன்னும் சிலவே இருக்கின்றன உடனே பெற்றுக்கொள்வது நல்லம்.

1928, 1930, 1931, 1932, 1933 வருடத்தியவை கிடைக்கும்.

பைண்ட் செய்யாதவை—ஒவ்வொரு வால்பூமின் விலை ரூ.	7	8	0
ஆப்லெதர் கில்ட் பைண்ட்	9	0	0
ஒரு வால்பூமை இரண்டு பாகமாகப் பிரித்துப் பைண்ட் செய்தது	10	0	0

இந்தியாவிற்குள் இருப்பவர், இரயில்வே பார்சல் மூலமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். பர்மா, ஸிலோன், மலேயா முதலிய இடங்களுக்குத் தபால் மூலமாகத் தான் அனுப்ப இயலும். இந்தியா பர்மா ஸிலோனில் உள்ள இடங்களுக்கு வால்பூம் ஒன்றிற்கு ரூ. 2-ம், மலேயா, தென்னாப்பிரிக்கா முதலிய வெளிநாடுகளுக்கு ரூ. 3-ம், தபால் பார்வல் சார்ஜ் ஆகும்.

இந்தியாவில் உள்ளவர் வேண்டிய வால்பூமின் விலையை அனுப்பித் தம்முருக்கு அடுத்திருக்கும் இரயில் ஸ்டேஷனைத் தெரிவிக்கவும். அல்லது தபால் பார்வலில் பெற்றுக்கொள்ள விரும்பினால், அந்தக் கட்டணத்தையும் சேர்த்து அனுப்பவும்.

வெளி நாடுகளில் உள்ளவர் வேண்டிய வால்பூம்களின் விலையையும் தபால் கட்டணத்தையும் சேர்த்து அனுப்பதல் வேண்டும். இவைகளை வி. பி. யில் அனுப்ப இயல்வதில்லை.

KALANILAYAM
REG. NO. M. 2324.

வர்த்தமானம்

நீரில் செல்லும் சைக்கிள்:—சின்னா நாட்டில் ரோரி பைச்சேர்ந்தவர் இனோரூரீரில் செல்லக்கூடிய சைக்கிள் ஒன்றை செய்திருக்கின்றார். அவர் சில நண்பர்களை அழைத்துக்கொண்டு சின்னாநாட்டின் மீது தமது சைக்கிளை விட்டுக் காட்டினாராம்.

குடைக் குருவி:—ஒரு வகைக் குருவிக்கு மழை வெயில்கள் தாங்க முடியாதாம். அதற்குக் கழுத்தில் இயற்கையான குடை ஒன்று அமைந்திருக்கிறதாம். வேண்டும்போது அதனைத் தலைக்கு நேராக விரித்துக் கொள்ளுமாடி. அந்த இறக்கைக்குடை சமார் ஐந்தங்குல நீளம் இருக்கிறதாம்.

நவீனப் பரிசுப் புத்தகம்:—சிகாகோவைச் சேர்ந்த ஒரு மனிதர் தனது மனைவியின் பிறந்த நாளன்று “தற்கொலை செய்துகொள்ள 200 வழிகள்” என்ற ஒரு புத்தகத்தைப் பரிசாக அளித்தாராம். இதற்காக

அவரது மனைவியார் அவருக்கு பித்தக்கோளாறு ஏற்பட்டிருக்கின்றதென்று விவாகரத்து செய்யப்போகிறாராம்.

சேவல் பெட்டை ஆய்ற்று:—பெட்டைக்கோழி ஒன்றின் மூளையிலிருந்து “புரோலாக்டின்” என்ற ஒரு விதச் சத்தை எடுத்து, அதை ஒரு சேவலின் உடலில் ஊசி மூலம் (இன்ஜெக்ஷன்) குத்தியேற்றியதில் அந்தச் சேவல் நாளடைவில் மெல்ல மெல்ல மாறிப் பெட்டைக்கோழி யாகிவிட்டது. முதலில் சேவலின் குரல் மாற ஆரம்பித்துப் பின் முட்டையிடவே ஆரம்பித்துவிட்டது. இந்த வகையாகப் பெட்டைக்கோழியின் மூளையிலிருந்து சத்தெடுத்துச் சேவலுக்கு இன்ஜெக்ஷன் செய்து அதைப் பெட்டைக்கோழியாக்க முயற்சி எடுத்துக்கொண்டவர்கள் நியூயார்க்கைச் சேர்ந்த ஆஸ்கார் ரிட்டில், ராபர்ட் டிளியூ பேட்ஸ், எர்னஸ்ட் எல். ஹவர் ஆகிய மூவரே யாவர்.

ஆயுர்வேத வித்வான் B. V. பண்டிடல் நஞ்சன்கூடு “சத்வைத்யசாலை” மருந்துகள்

“ஆல்மண்டைன்” (டானிக்), “பாலக்ஸ்” பேதிமாத்தரை, “ஸ்ப்ளிவரால்” குழந்தை கட்டிக்

கமார் 300 மட சயாவனபாரசு மடமிருங்காமலகநதலம் கோரோஜன மாதீதிர கயவுச்சேய்து
போலிகள் **நஞ்சன்கூடு பெல்போடி** கவனித்து
ஏமாற்றும். சாதாரணம்-யாக்கேட் (நஞ்சன்கூடு) மட 61, மெடிக்கேட்-டபி வரங்கவும்.

மட சயாவனபாரசு சிறந்த டானிக் சத்வைத்யசாலை - நஞ்சன்கூடு

முலிகைகோந்திநரு என்னையே

காலநிலயம்

மட சயாவனபாரசு சிறந்த டானிக் சத்வைத்யசாலை - நஞ்சன்கூடு

மட சயாவனபாரசு சிறந்த டானிக் சத்வைத்யசாலை - நஞ்சன்கூடு

[பஸ்மங்கள் வைத்தியர்களுக்கு மட்டும்] [அட்வான்ஸுடன் ஆர்டர் செய்யவும்.]

NATIONAL INSURANCE COMPANY, LIMITED.
Head Office :
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
362, China Bazar Rd, Esplanade, Madras.

1933 Results.
New Business Completed exceeds ... Rs. 1,67,00,000
The Company with a steady progress all round.
All forms of life assurance policies issued at low safe rates of premium.

Specialities.
Female Lives
Joint Lives
Permanent Protection Policies
Triple Benefit Policies.
Marriage & Future Provision Policies.
For agencies please apply to:—
Branch Secretary,
362, China Bazar Road, OR R. G. DAS & Co.,
Esplanade, Madras. Managers.

Consult NATIONAL FIRE AND GENERAL INSURANCE COMPANY Ltd.,
Head Office:—
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
362, China Bazar Rd, Esplanade, Madras.
for Fire, Motor & Accident policies.

A sound Company.
Please apply for particulars to:—
Branch Secretary,
362, China Bazar Road, OR R. G. DAS & Co.,
Esplanade, Madras. Managers.

யுனைடெட் இந்தியா லீப் அஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனி, லிமிடெட், சென்னை.

ஹெட் ஆபீஸ்:—சென்னை. 1906 லு ஸ்தாபித்தது.

யுனைடெட் இந்தியாவில், லீப் இன்ஷூரன்ஸின் சிறந்த பயன்கள் குறைந்த செலவில் கிடைக்கும்.

யுனைடெட் இந்தியாவில் யாலிவி எடுத்துக்கொள்வது மிகச்சிறந்த இன்வெஸ்ட்மென்டும், வயது காலத்திற்கும் குடும்பத்திற்கும் இணையற்ற ஆதரவும் ஆகும்.

யுனைடெட் இந்தியாவே, தென்னிந்தியாவில் மற்றெல்வாக் கம்பெனிகளுக்கும் முன்னால் ஸ்தாபித்தது.

யுனைடெட் இந்தியா முற்றிலும் பத்திரமானதும் கெட்டி திட்ட முடையதும் ஆன கம்பனி.

ஹெட் ஆபீஸ்:—
செம்புதாஸ் தெரு, } அல்லது } இந்தியா, பர்மா,
சென்னை. } விலோனில் } உள்ள பிராஞ்சுகள்

இவைகளுக்கு எழுதி முழு விவரமும் இது பற்றிய பிரசுரங்களும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

சிறந்த பலவிருத்தி ஷாஷதம்
சென்ற 53 வருஷங்களாகப் பேரும் புகழும் பெற்று உலாவி வருகின்றன.

ஆதங்க நிக்ரஹ மாத்திரைகள்
மலச்சிக்கல், தேசஅசுதி நரம்பிழுகளின், தளர்ச்சி, ரூபகக் குறைவு முதலிய வியாதிகளைக் கரல்தமாகக் கண்டிக்கும்.

32 மாத்திரைகளடங்கிய டப்பி 1-க்கு விலை ரூ. 1 இலும்!
“காம சாஸ்திரம்” இலும்!!
ஆதங்க நிக்ரஹ ஷாஷதாலையம்,
26 பிராட்வே, மதராஸ்.